XVI. évfolyam 22. szám Ára: 1 forint 1960. június 2

Ludas Matyi

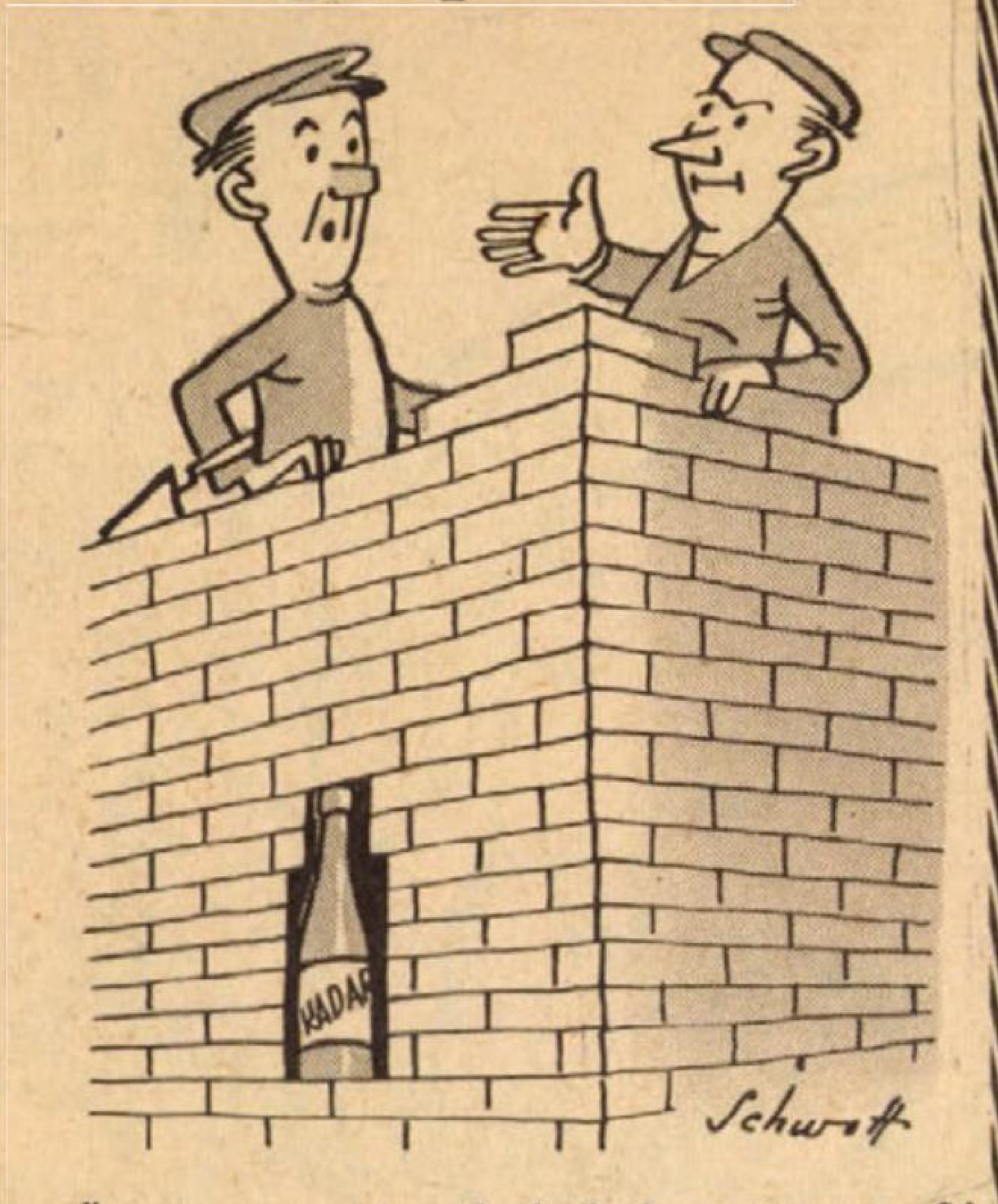

Szegő Gizi rajza

Az intrikusok gálaestjén

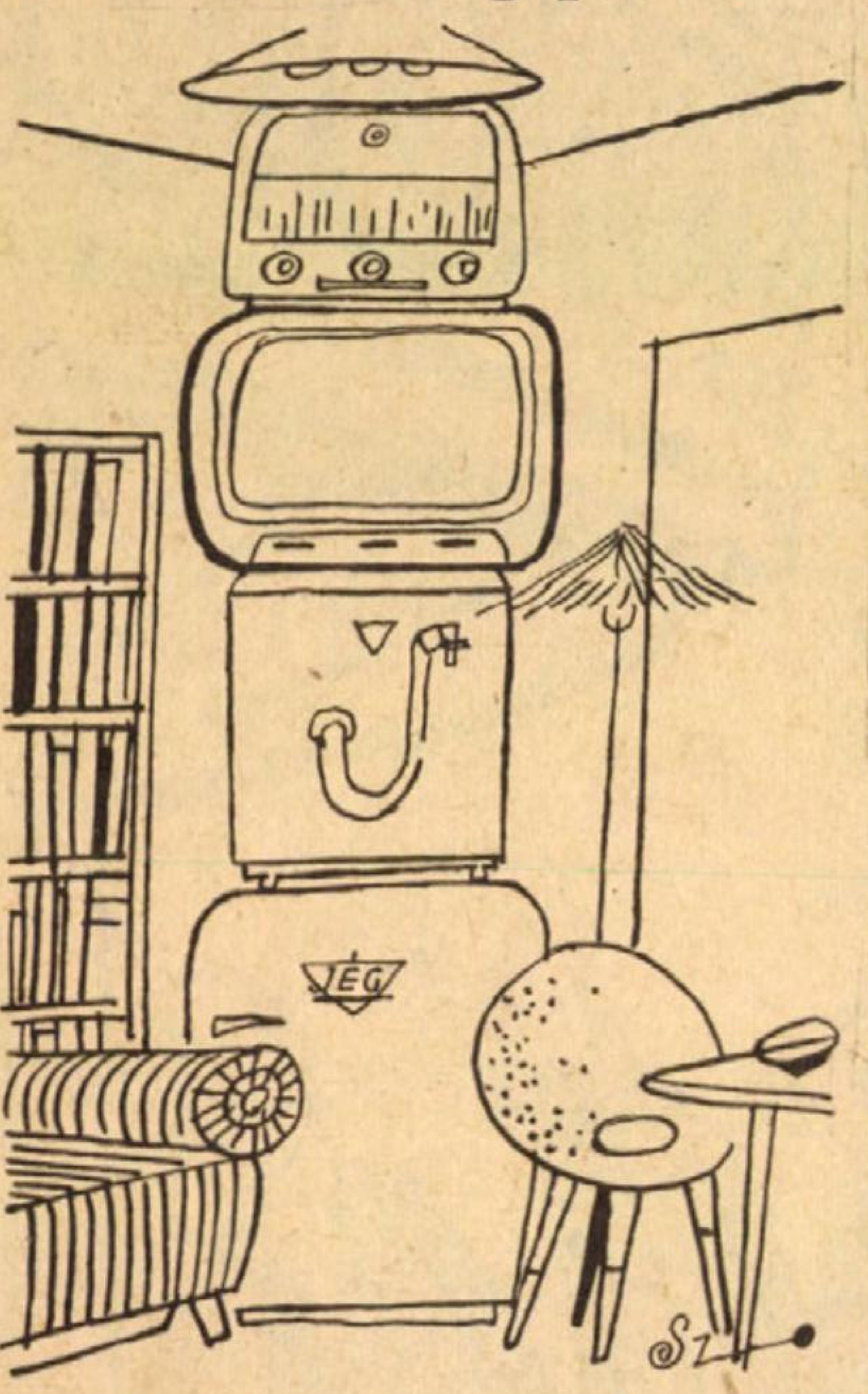
— Mi az? Adenauer nem kapott szerepet?
— Minek? Ő a súgó!

Egy építkezésen

– Öregem, nem tudod, hol az üvegem?!

Modern lakásméretek és a háztartás gépesítése

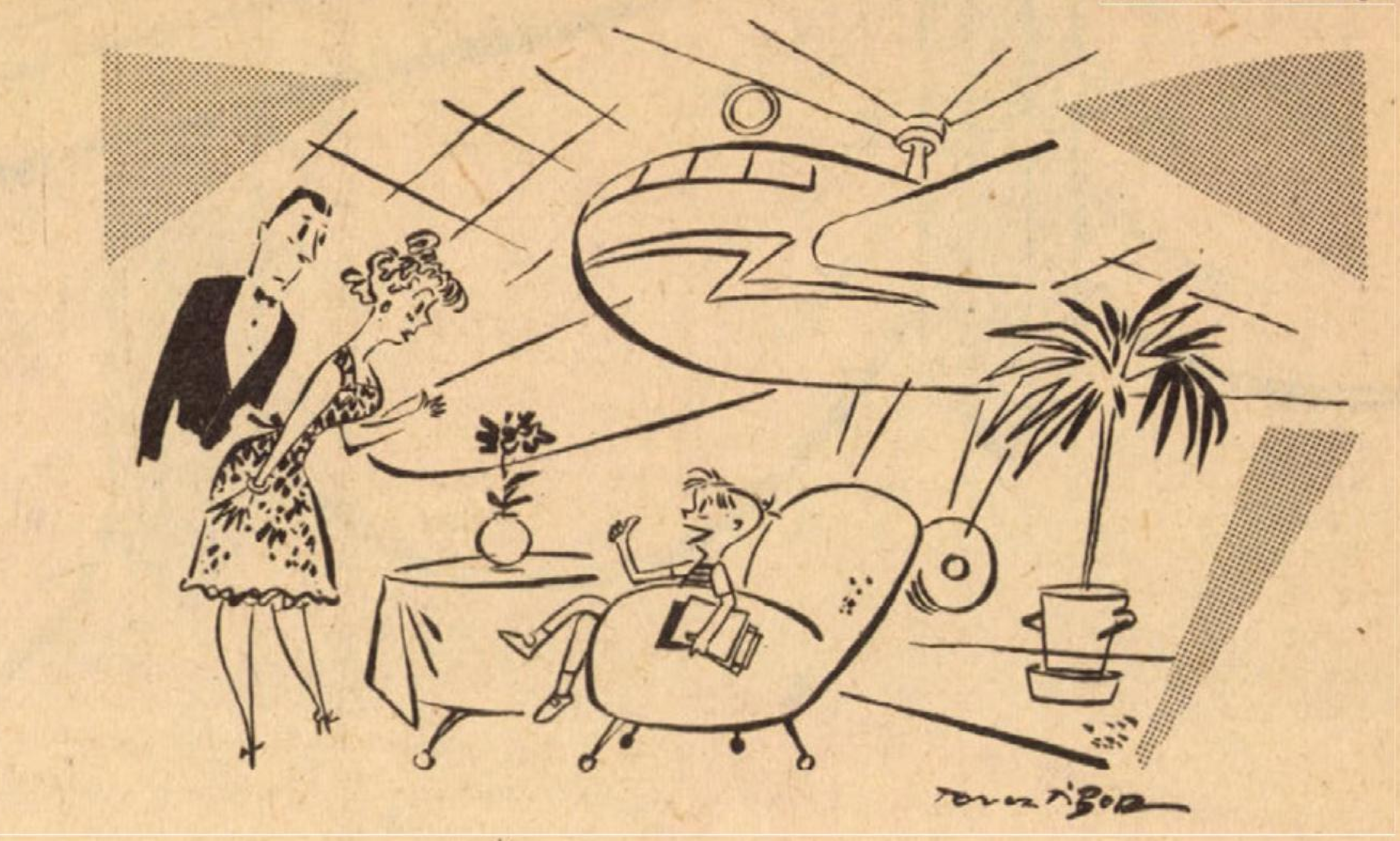
Pehhes üzemi tolvaj az Orionban

– Hallja, szaki, mit visz a táskában?
– Csak a kiskutyámat, az ugat . . .

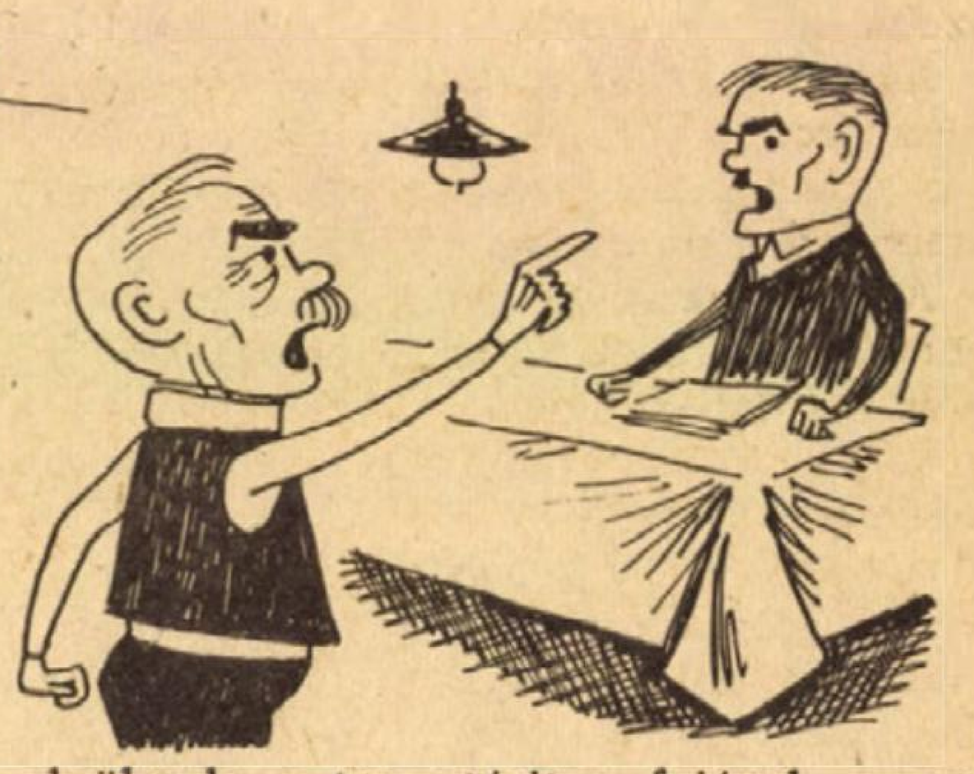
Ebadta a vásáron

Toncz Tibor rajza

– Ez a gép engem határozottan érdekel! Mielőtt az áráról tárgyalnánk, kaphatnék addig is egy-két prospektust? . . .

Az utolsó eset

Télutóján olyan volt Füzérradvány, mint egy hangyaboly. Ebben a kis hegyközi faluban még sohasem volt termelőszövetkezet, de még olyan ember sem akadt, aki valaha is látott volna egyet közelről. Érthető, hogy mindenki izgalommal latolgatta: mitévő is legyen? De napról napra érett a radványiak jószándéka, s közfelfogássá vált a gondolat: ha már egyszer belevágnak, járjanak is a végére, senki se maradjon kívül, mindenki iratkozzék a Rákóczi TSZ-be.

Miközben az emberek efölött tanakodtak, a 76 éves Hőrcsik Gábor bácsi, a falu legelső gazdája gondokba bújva otthon üldögélt. Nehéz indulatok kergetőztek benne. Azok a javabeli emberek, akik a közös szervezését felvállalták, szorongva keresték fel az öreget, hátha erősen ellenkezik? Az nem volna jó, nagy súlya van Gábor bácsi szavának. Hanem amikor megkérdezték: aláírná-e a belépést, Hőrcsik Gábor erélyesen nyúlt a toll után s az ívre kanyarintotta a nevét.

– Nahát, ez megvolna – hajtogatta össze az ívet az agitátor –, de mondja meg igazán, Gábor bácsi, nyugodtan néz a jövő elébe?

– Nem én! – kapta fel a fejét az öreg. – Mert azt, hogy összefogásban az erő, azt én régebben tudom, mint akármelyikőtök. De azt is tudom, minden attól függ, hogyan kormányozzák a közöst? Én nem az új élettől, hanem az elnöktől félek. Rossz elnök mindent elronthat, jó elnök mindent jóra fordíthat. Ha goromba, kiabálós, mindenki begubódzik miatta. Ha pipogya s akárki rángathatja, elfolyik a kezén a gazdaság. Ha vaskalapos, mindnyájan leragadunk a keze alatt. Ha hányaveti, na, köszönöm szépen! Ha maga felé hajlik a keze, nem győzünk rá dolgozni. Hát ettől félek én, majd meglátjátok, nyakunkra ültetnek egy tudomisén milyen elnököt, aztán leshetjük a parancsait!

Hőrcsik Gábor bácsi tűzbejött, észre sem vette, hogy csöndben hazaérkezett a fia, Zoltán, s ő is rá figyel.

– De majd én megmutatom annak az elnöknek, a teremtésit a fejének, engem nem fog ráncigálni, nekem nem fog a fejemre nőni! Még az kéne, hogy velem nyeglén szóljon, hogy engem oktatgasson! Minálunk a tagság szava legyen a döntő, ahhoz tartsa magát az elnök! És csak azt tudjam én meg, hogy valamiben is kedvez sógornak-komának, hát olyat még nem pipált a világ, amit én akkor csinálok! Se dologban, se osztásnál nincs cimbora, jó rokon, csak az igazság van, mert én nem tudom, mit csinálok!

Hőrcsik Zoltán, Gábor bácsi halkszavú fia közbeszólt:

– Csillapodjék le, apám, miért izgatja fel magát?

– Mert okom van rá! Igenis én már most bajlódom az elnökkel, akárki fiaborja lesz is az elnök, mert . . .

– Épp ma délután eldőlt, apám, hogy ki lesz az elnök, és hát úgy gondolom, majdcsak megbékél a gondolattal maga is, aztán megbízik a személyében, meg a jóakaratában. Én állíthatom, hogy az elnök sohasem csinál majd olyat, ami miatt maga megbánhatná . . .

– Lári-fári! – kiáltott harciasan Gábor bácsi. – Szeretném én látni azt az elnököt!

– Megláthatja – pirult el Hőrcsik Zoltán –, mert itt vagyok, én vagyok.

De erre már elhallgatott Gábor bácsi. Hosszan nézte a fiát, aki szakasztott olyan, mint ő maga. Ő nevelte, még az észjárása is hasonló.

Gábor bácsi megnyugvó szívvel s megenyhült ábrázattal zárta le a vitát:

– Hát jól van, gyerek, nem bánom. Csak figyelmeztetni akarlak, hogy immár most is belémfojtottad a szót . . . De ez legyen ám az utolsó eset!

h. j.

MILTHIADÉS a pincében

Gyönyörű vasárnap volt.
Fészket raktunk a sógornak.

A családot ugyanis az a szerencse érte, hogy Bálint megkapta végre a régen ígért lakást. Évekig szorongtak abban a kietlen hodályban, mely – Karcagról feljövet – számukra ideiglenes szállásul jelöltetett. Egymásra dobálva hányódott a szép kétszoba bútor, amit még Jolánka nénitől örököltek, s most, íme, rájuk mosolygott Fortuna istenasszonya és ölükbe hullt az összkomfortos, távfűtéses, autogeizeres, modern két szoba összkomfort.

Ahány rokon Pesten, mind siettünk a segítségükre. Feleségem ugyan megcsóválta fejét, amikor szemügyre vette a bútorraktárt, mert Bálinték szállása leghamarabb bizományi boltra emlékeztetett – s kifejezést adott kételyének, vajon a rettentő darabok hogyan férnek be majd abba a kicsi lakásba?

– Mi az, hogy kicsi? – hördült fel a papa. – Két szoba konyhára való bútoruk van, kétszobás volt a karcagi is. Két szoba, az két szoba.

És örömét hangoztatta, hogy helyére kerül végre Milthiadész bronzszobra. Úgy, ahogyan egykor állt Karcagon, csavaros renaissance oszlopán, marathoni győzteshez méltón, szemközt a diplomata íróasztallal.

Amikor aztán a teherautó befordult a ház elé, magam is hunyorogva néztem az irtózatos méretű rakomány hegyébe. Bálint azonban nem tépelődő lélek. Mint kapitány a parancsnoki hídon, osztotta utasításait s mi a fogdmegek nyomában nekiiramodtunk a negyedik emeletnek.

A hálóban a két ágyat fejjel az északi falnak állítottuk, keletre néz az ablak, balról süssön hasukra a nap. Jobbsarokba az egyik szekrény, balba a másik. Sajnos, a két éjjeli szekrény már nem fért oda. Modern lakás. Át a két ágyat a déli falhoz. Akkor meg nem nyílik a balkon ajtaja. Vissza az egyiket északra, a másikat keletre, a két szekrény nyugat–délnyugati elhelyezéssel. Ám így a fürdőszoba nem nyitható.

– Annyi baj legyen – döntötte el Bálint –, legfeljebb ezt az ajtót nem használjuk, az előszobából járunk fürödni.

Az ám, de hova jön a nagy toalett tükör, előtte a selyem puff, Lujzika egykori nászajándéka? Az északkeleti ágy mellé. Igen, de akkor meg a másik szoba ajtaja takartatik. Ez se baj, vélte Béla, legfeljebb a fürdőszobán át járnak a hálóba. Megszavaztatott. Csak amikor folytatni akartuk a kisebb szoba lakberendező viadalát, sikoltott föl Nellike:

– Szent isten, hogy jutunk ki innen??

Kiderült, hogy mindkét ajtót elbarikádoztuk és be vagyunk falazva.

El a tükröt a másik szobába. De hová? Amikorra ugyanis a háló berendezése véget ért és átnéztük a készletet, megállapittatott, hogy a két karcagi szoba bútormaradványaiból még négy modern szobát lehet berendezni Pesten.

Jelen pillanatban az a helyzet, hogy a tálaló Lajoséknál van, a vitrint Béla bácsiék vették gondozásba, a pianínót Boriskáék, a varrógépet Lépes szomszéd vállalta, a piros plüssdívány pedig Terka néni vitte ki Maglódra.

A többi a pincében. Oda került a diplomata íróasztal, sőt – fájdalom – a marathoni győző is. A hálóból kiszorulván a kisebb szobában állítottuk föl, ám az ovál asztal és a kredenc közt nem lehetett átkelni miatta.

– Nem is bronz ám ez – legyintett Béla és megmutatta, hogy a lepattogzott aranyozás alól kifehérlik a gipsz.

A konyhában kerestünk helyet.

– Foltos már az arca – vélte feleségem –, jobb neki a homály.

S miután az előszobában kétszer feldőlt, ideiglenesen a lépcsőház, véglegesen a pince lett állandó bejelentett lakása. Ott áll most a légóbejáratnál. Mert a pincefülkéből is kiszorította a többi maradék.

Hosszan néztük búcsúzóul, s szólt végre Bálint:

– Én azt hiszem, nem is Milthiadész.

– Persze hogy nem – siettem megnyugtatni –, valami névtelen római pacák.

Azzal magára hagytuk a szobrot, aki marathoni hős volt Karcagon.

Kisjó

Az USA kémközpontjában

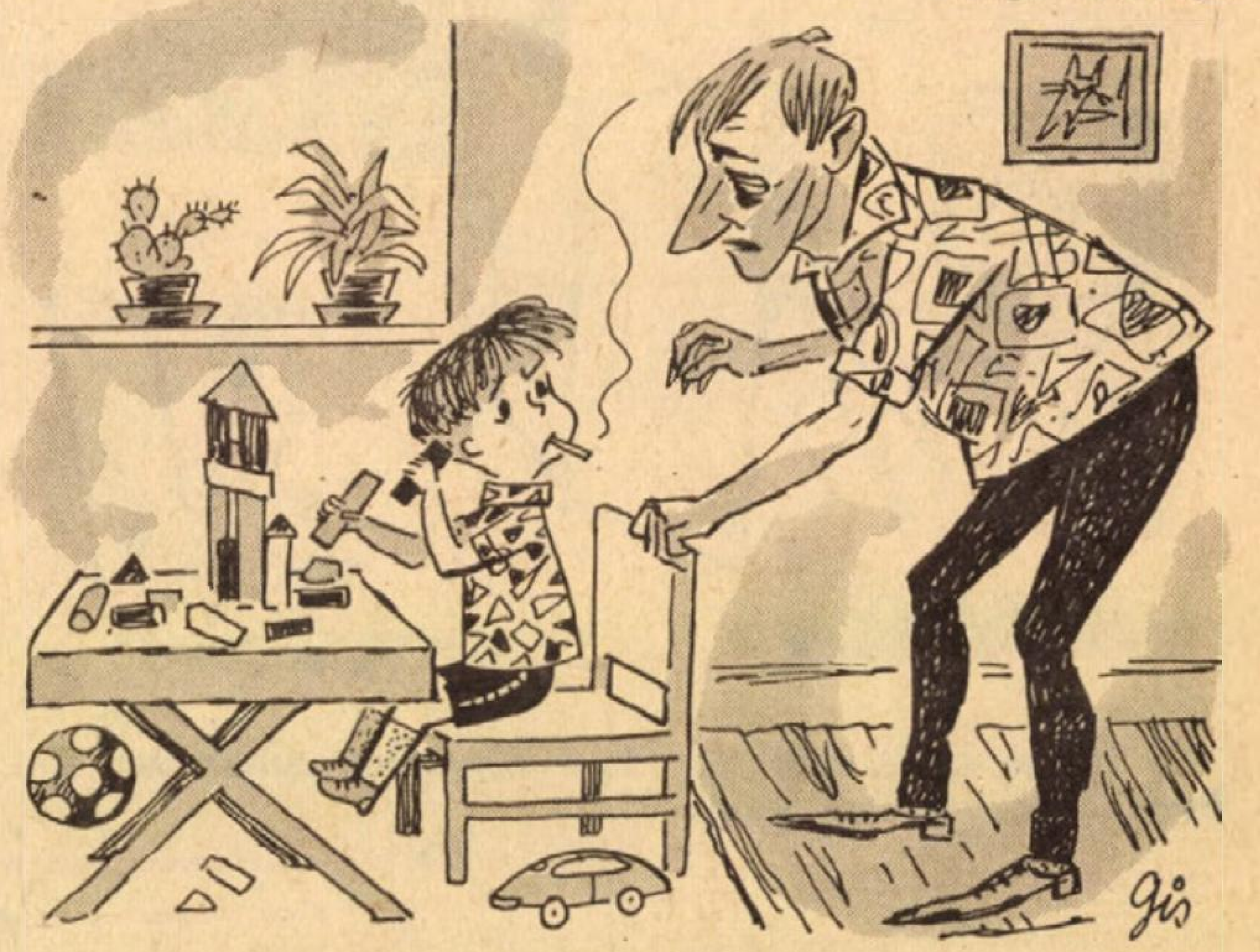
(Karikatúra a Pravdából)

– Tábornok úr! Sikerült megszereznünk a leghatalmasabb és a legveszélyesebb szovjet fegyver fényképét! ...

Jól neveli a gyerekét

Szegő Gizi rajza

– Nincs egy cigid, öcsi?

Törzsvendég

Kasso rajza

– Náthás szegény, de nem tud nélkülünk élni ...

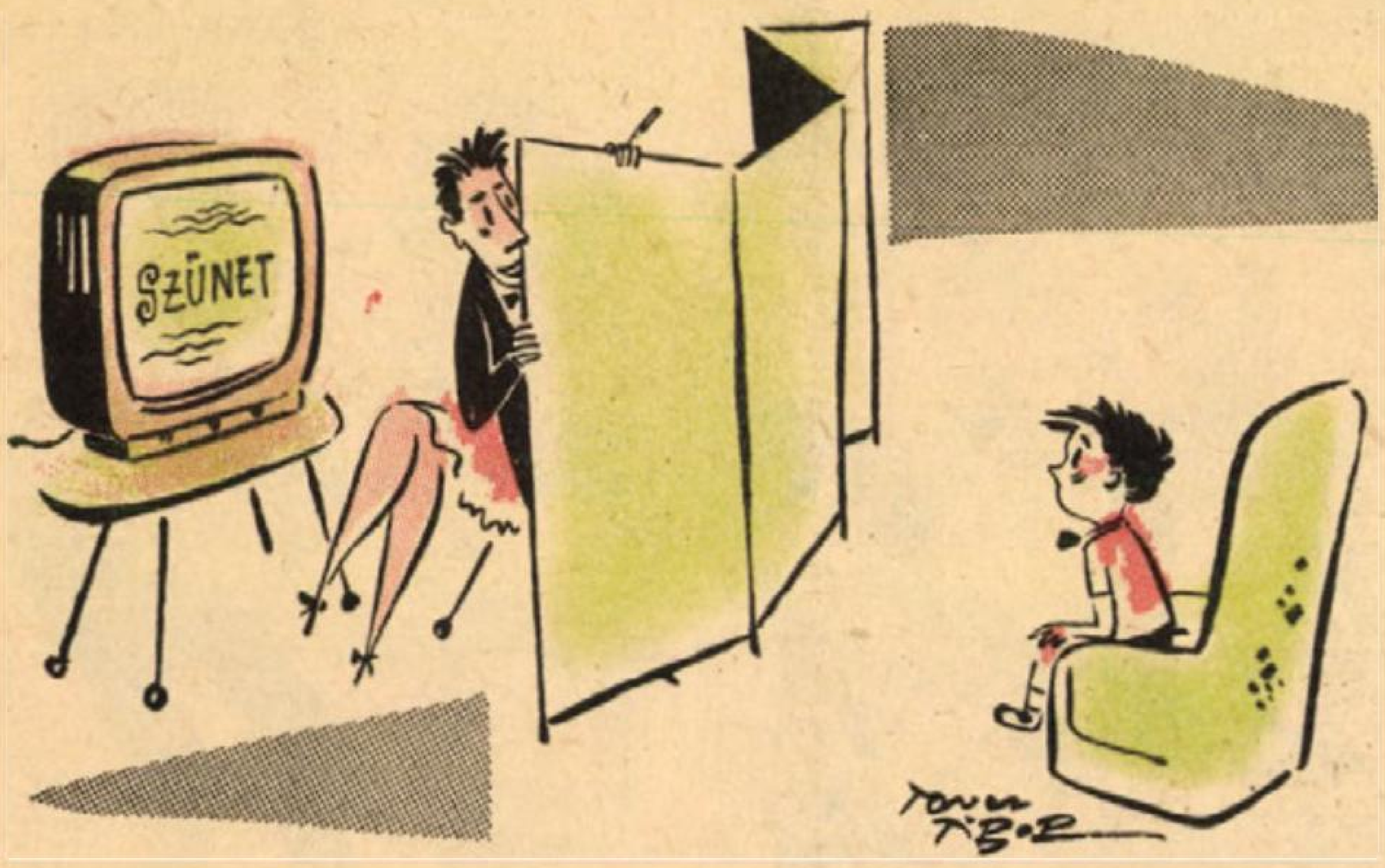
Mire kell Eisenhowernek a „nyílt ég”?

Erdei Sándor rajza

Tavasz és televízió

Toncz Tibor rajza

– Ne haragudj, öcsikém, de a következő műsorszám tíz éven aluliaknak nem ajánlott! ...

LEVÉL egy kivételes ügyről

Kedves Doktor Úr!

Belátom, még méltányosságból sem érdemelnek kíméletet azok, akik a múlt szombat éjjel az Ön lakása elől nemrég vásárolt Wartburg kocsiját elvitték. Súlyosbító körülmény, hogy Önnek éppen azért kellett volna szombat éjjel a kocsi, mert álmából csengették fel telefonon, s egyik betegéhez hívták. Szerencsére Ön nem az eltűnt Wartburgon kesergett, hanem a beteg érdekeit szem előtt tartva, azonnal taxit rendelt s késedelem nélkül sikeresen ellátta orvosi teendőit.

Meglepetésénél csak öröme volt nagyobb, amikor öt óra felé fáradtan hazatérvén, kedvelt kocsiját ott találta a háza előtt, ahol az este hagyta. Egy huszonöt év körüli fiatalember nyugodt tempóban, nagy puha flanellal, majd szarvasbőrrel gondosan törölgette a kocsit, még itt-ott rá is lehelt, aztán megint törölte, hogy minél fényesebb legyen. Végül is a kocsi ajtaját kulcsra zárva, még végigsimogatta tekintetével az Ön Wartburgját, aztán átment az utca túlsó oldalára, és leült a padra egy szőke, fitosorrú kislány mellé. Éppen átölelték egymást, amikor Ön követte a fiút a túlsó oldalra és felelősségre vonta. (Az Ön részéről ezt kétségtelenül indokolt lépésnek tartom, de az adott helyzetben nem vallott túlságos tapintatra.)

Nem kellett sokat kérdeznie, a fiú őszintén elmondott Önnek mindent. Még azt is bevallotta: abban a tudatban élt, hogy egyszer úgyis le fog bukni, de nem volt képes ellenállni a kísértésnek. Gyakran sétáltak az Ön lakása előtt, mindig ott látták esténként a Wartburgot, kihasználatlanul. Pedig milyen jó lenne kettesben felmenni a Hármashatár-hegyre, a Zugligetbe, vagy máshová — gondolták, és nem került különösebb fáradozásukba megállapítani, hogy ha szombaton este Ön a feleségét a kocsival elviszi, tizenegy óra után rendszerint hazatérnek. Így történt, hogy amikor Ön a Wartburg ajtaját szombat éjféltájt bezárta, a fiú tíz perc múlva már kinyitotta, ami nem jelentett különösebb feladatot egy olyan jól képzett technikusnak, mint amilyen a szóban forgó fiatalember. És mivel a fiúnak megfelelő slusszkulcsa és autóvezetői vizsgája is van, csak éppen kocsija nincs, minden akadály elhárult, hogy az Ön Wartburgját, jogalap nélkül bár, de igénybe vegye.

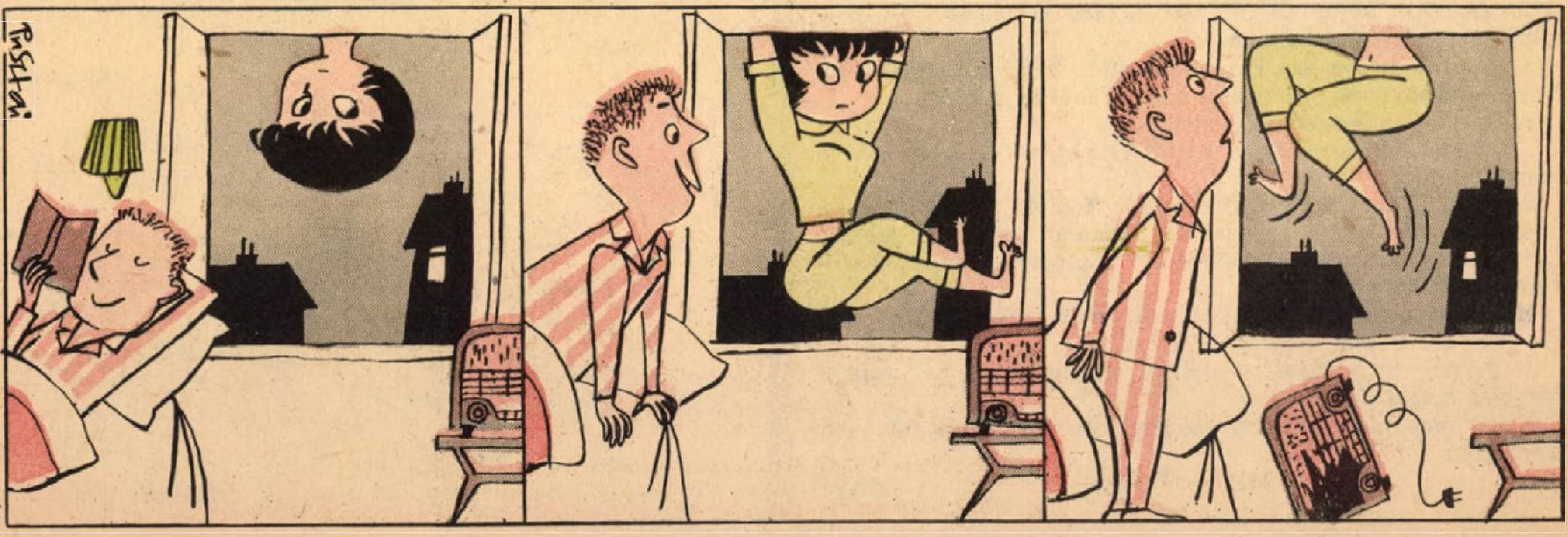
„Ez a hetedik szombatunk” — sóhajtotta a lány, miközben az Ön indokolt kifakadásait hallgatták a fiatalok. A fiú kérlelte Önt, ne jelentse fel, ne csináljon ügyet a dologból, ők nagyon vigyáztak a kocsira, még a kisebb javításokat is elvégezték az Ön tudta nélkül, költségmentesen.

Ne értsen félre, kedves Doktor úr, a világért sem védem az autótolvajokat. Én magam is rendkívüli módon fel vagyok háborodva és helyesnek látom, ha a törvény teljes szigorával járnak el velük szemben. De mégis arra kérem, ez az egyetlen eset legyen az, amely erősíti a szabályt: ne jelentse fel az autótolvajokat! Persze, azzal a feltétellel ne jelentse fel, hogyha legközelebb kocsikázni akarnak, illedelmesen kölcsönkérik az Ön Wartburgját.

Földes György

Julika aludni akar

Pusztai Pál rajza

KAKASKA

– Feltaláló lettem! – közölte velem büszkén Balajtai.
– És mit talált fel?
– Nem mondja el senkinek?
– Nem mondom el senkinek.
Balajtai suttogóra fogta hangját:
– Találmányom neve: kakaska. Két évvel ezelőtt fogant meg bennem a gondolat és attól kezdve nem volt egy nyugodt percem se. Néhány héttel ezelőtt aztán elkészítettem a kakaska végleges tervét. A talpamra rajzoltam rá egy csonk tintaceruzával, az alkotás lázától dideregve. A nagy mű terve elkészült és...
– Mi az a kakaska? – kíváncsiskodtam.
– Mindjárt elmondom... Másnap összeálltam egy technikussal és néhány hét alatt elkészítettük a kakaska prototípusát. A prototípus elnyerte a szakemberek tetszését. Némi készpénzt is kaptunk és egy kisüzemben elkezdték a próbagyártást. Most azon izgulok: beválnak-e a próba-kakaskák a gyakorlatban, vagy sem? Ha beválnak, – adná az ég! –, akkor nagyon sok némi készpénz fogja ütni a markunkat.
– Ha nem mondja meg azonnal, mi az a kakaska, akkor agyoncsapom!
– Ez, kérem, egy óra, egy közönséges óra, amely azonban nemcsak mutatja az időt, hanem jelzi is. És ez a zseniális benne! Tegyük fel, holnap reggel hét órakor óhajt felkelni. Nos, beállítja ezt a furfangos masinát hét órára és akkor a kakaska, ez az ördöngös szerkezet, pontban hét órakor kukorékolni, illetve csengetni fog! Nagyszerű, ugye?
– Nagyszerű – mondtam óvatosan –, de mintha hallottam volna már ilyesmiről...
– Hallhatott. A rádió többször is beszámolt a kísérletek állásáról.
– Nem a rádióból hallottam...
– Akkor az újságokban látta. A prototípus képe többször is megjelent a lapokban.
– Nem az újságokban láttam. Ezt a kakaskát már réges-régen feltalálták. Vekker néven ismeretes.
– Fegger?
– Nem. Vekker. Magyarul: ébresztőóra.
– Ki találta fel?
– Nem tudom névszerint.
– Biztos, hogy nem én?
– Az biztos.
– És mondja, ez a fekker, vagy micsoda, bevált a gyakorlatban?
– Bevált – feleltem sajnálkozva. – Évtizedek óta beválik a gyakorlatban.
Balajtai izgatottan felugrott.
– Köszönöm, barátom! – kiáltotta. – Most megnyugtatott! Köszönöm önnek!
Elképedten bámultam rá.

*

Néhány nappal később ismét találkoztam Balajtaival. Nagy köteg papírpénzt húzott elő a zsebéből.
– A találmányomért kaptam. Holnap kezdik a sorozatgyártást.
Meglepetten gratuláltam.
– Tudja, eleinte kissé bizalmatlanok voltak – folytatta Balajtai –, de amikor megtudták, hogy a kakaska évtizedek óta beválik a gyakorlatban, azonnal kifizették érte az újítási díjat.

Mikes György

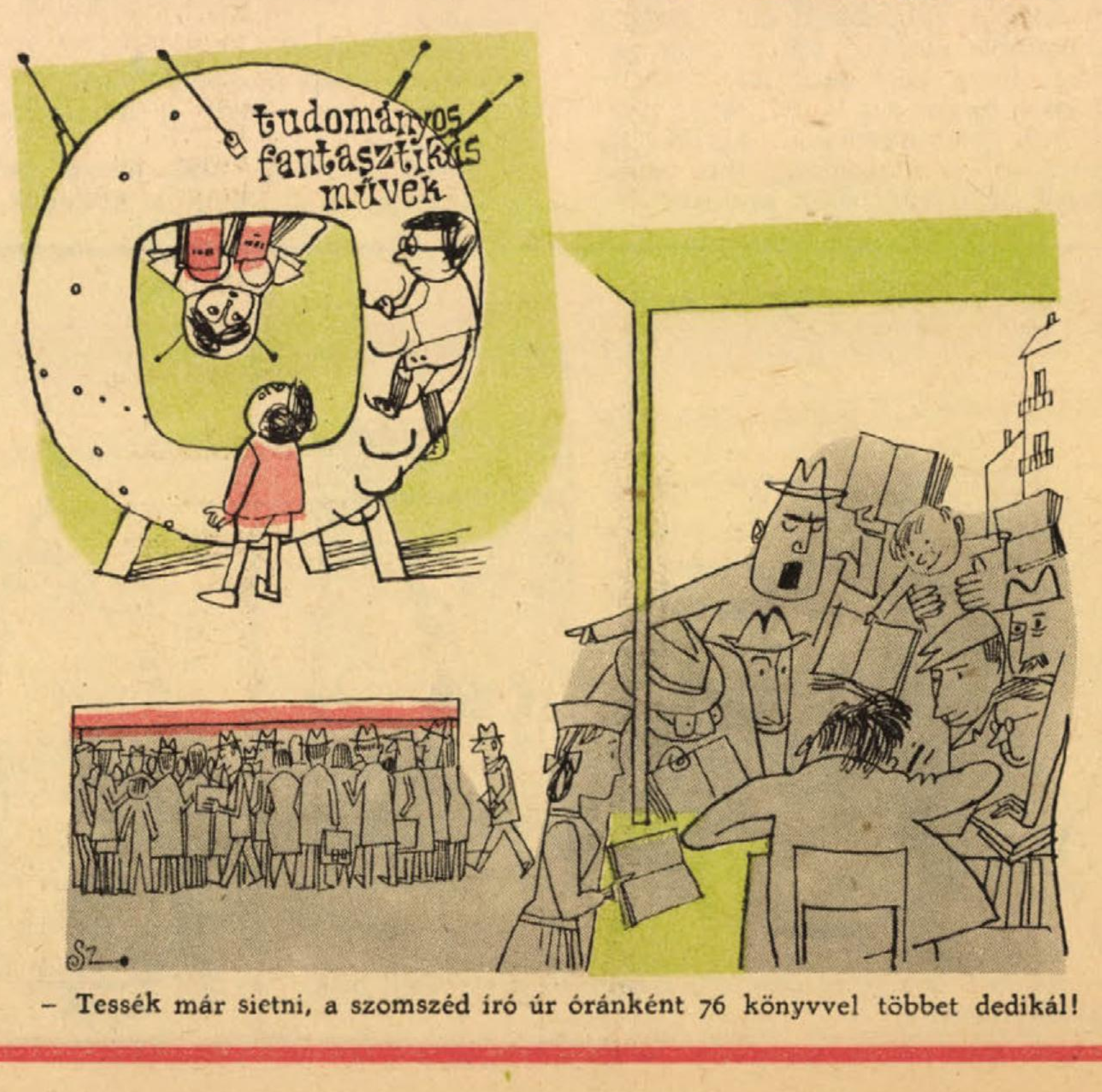
A Könyvnapon

Mire jó a második kötet?

– Tessék már sietni, a szomszéd író úr óránként 76 könyvvel többet dedikál!

megtorlás

(A színhely: pesti, azaz kis eszpresszó. Idő délután öt és hat között. Két bennszülött szürcsölgeti a rövid duplát.)

Petnek (nekitüzesedve, folytatja a beszélgetést): ... és főképpen azért kérettelek ide, semleges helyre, hogy nyomatékosan megmondjam: most már aztán igazán hagyd abba a fúrásaidat!

Kováldi: Én fúrlak? Megőrültél? Egyebet nem csinálok a hivatalban, mint magasztallak.

Petnek: Magasztalsz?! De hogyan! Pokollá teszed az életemet!

Kováldi: Hogy mondhatsz ilyet rólam, a legjobb barátodról? Én nem vagyok olyan mint a többiek, akik a szembe dicsérnek és a hátad mögött ócsárolnak. Én a távollétedben is dicsérlek, akár visszamondják, akár nem.

Petnek: Úgy látom, játszod a kis ártatlant és ezért ha van egy kis időd, megmagyarázom neked, hogy rosszindulatú fecsegéseiddel milyen kellemetlen helyzetekbe sodorsz.

Kováldi (az óráját nézi): Sok időm nincs, mert nemsokára értem jön a feleségem, megyünk moziba. De csak rajta!

Petnek: Először is itt van az üdülés kérdése. Fűnek-fának híresztelted, hogy a vállalatnál én vagyok a legnagyobb ember, tőlem függ, ki, mikor, hova kap beutalást. Szerinted én intézem azt is, ki vehet részt külföldi társasutazáson. Amióta elindítottad ezt a rágalmat, más osztályokról ismeretlen nők keresnek fel és mosolyogva kérnek kéthetes Galyatetőt férjestül, vagy kiküldetést a római olimpiára. És amikor udvariasan elhárítom a kérést és megmagyarázom, hogy én szürke előadó vagyok a vállalatnál, sértődötten távoznak.

Kováldi (felcsattan): Hát már az is baj, hogy emelem a tekintélyedet?!

Petnek: Ne emeld! Hadd ott heverni, ahol van. Mindenki megőrült, mindenki autót akar venni. Ez természetes, a fejlődés útja. No de te elhíresztelted, hogy Petneknek egy szavába kerül az autókiutalás 36 havi részletre, Petneknek egy szavába kerül, hogy a külföldről importált kocsi vámját mérsékelik. Egész nap egyebet nem hallok, „öregem, intézz el nekem egy Moszkvicsot", „öregem, utaltass ki nekem egy Simcát!" És amikor kétségbeesve szabadkozom, a szemembe vágják: „A legjobb barátod, Kováldi bevallotta, hogy autóügyekben te vagy az atyaisten."

Kováldi (sértődötten): Más hálás volna ha ilyen propagandát kapna.

Petnek: Ördögöt vagyok hálás! Hát azt minek híreszteled rólam, hogy hetvenezer forint spórolt pénzem van a bankban?!

Kováldi: Hadd lássák milyen rendes, takarékos ember vagy!

Petnek: Ez az! Úton-útfélen rágalmazol. Petneknek még a bőre alatt is pénze van — meséled mindenkinek.

Kováldi: Ez rágalom?!

Petnek: Persze, hogy rágalom. Sokan elhiszik. Nincs nap, hogy ne jöjjön be hozzám valaki és ne kérjen nagyobb kölcsönt, motorbiciklire, családi ház előlegére, televízióra, vagy egyéb apróságra. Persze megmondom az igazságot, hogy nincs pénzem, mire kikiáltanak Harpagonnak, szőrösszívű gazembernek, rohadt uzsorásnak. Én vagyok uzsorás, én, aki egy vasat sem tud kölcsönadni!

Kováldi (nevet).

Petnek: Ezen persze röhögsz. De megállj! Nincs messze a megtorlás órája.

Kováldi (kuncog): Már látom, azt fogod terjeszteni rólam a kollégáknak, hogy öt találatom volt a lottón.

Petnek: Fütyülök a kollégákra. Az én bosszúm nemesebb lesz.

Kováldiné (belép, köszön): Ugye nem késtem, drágám?

Kováldi: Dehogy késtél. Te vagy a legpontosabb asszony a városban.

Kováldiné: Látja Petnek, micsoda bókot kaptam az uramtól. Hogy van, hogy van?

Petnek: Köszönöm, jól. Még jobban volnék, ha együtt volna a nyaralási pénzem.

Kováldiné: Nem értem magát, magányos ember, hogyan lehetnek ilyen gondjai, hiszen pont annyi fizetése van, mint az uramnak!

Petnek: Az igaz, de ne felejtsük el, hogy a maga férjét, az én kedves barátomat tavaly kinevezték láttamozási felügyelőnek, az külön egy havi ezres, azonkívül amióta az eszemet tudom, kapja a havi négyötszáz prémiumot.

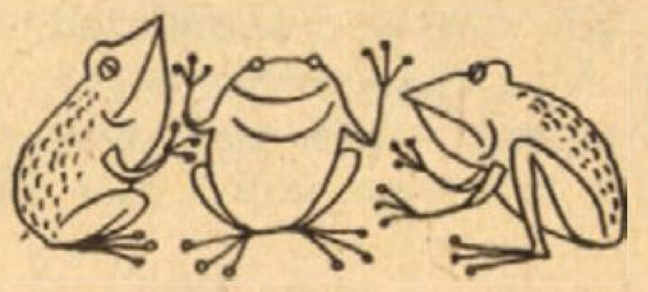
Kováldiné (megdermed. Felelősségrevonó hangon az urához): Jani! Mi ez?!

Kováldi: Nem tudom, drágám. De azt hiszem, megtorlás.

Stella Adorján

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A különcködő doktor bácsi békákat vásárolt és egy dunsztos üvegbe tette őket azzal a céllal, hogy ne legyen ráutalva a Meteorológiai Intézet bizonytalan jóslataira.

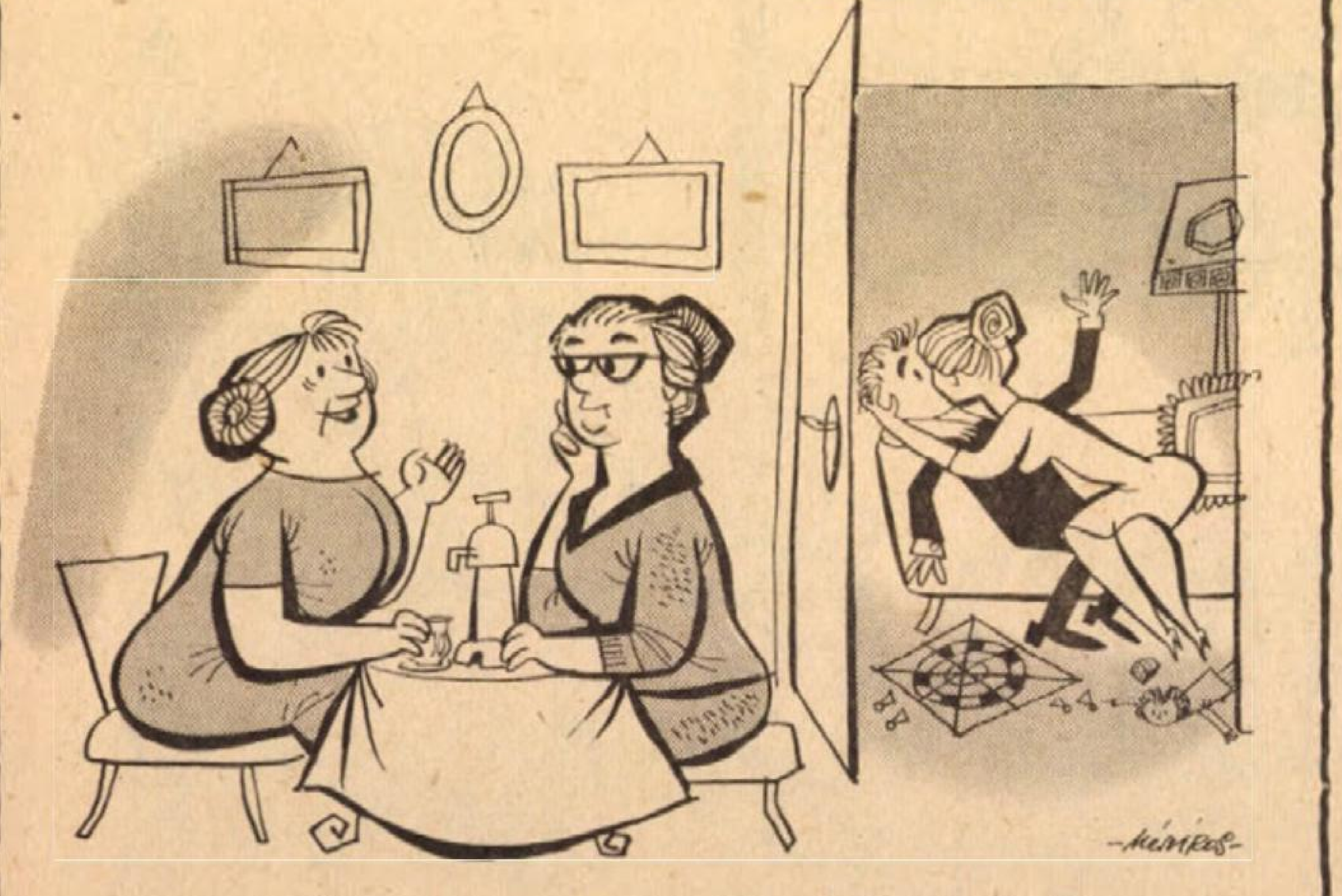
Egy ismerőse megkérdezte tőle:

– És miért vett három békát, doktor úr? Hiszen időjóslásra egy is elég.

– Azért vettem hármat, – felelte a doktor bácsi –, hogy kétes idő esetén konzíliumot tarthassanak.

A mama

Mészáros András rajza

– Az én kislányomat nem kell félteni, legszívesebben még babával játszana!

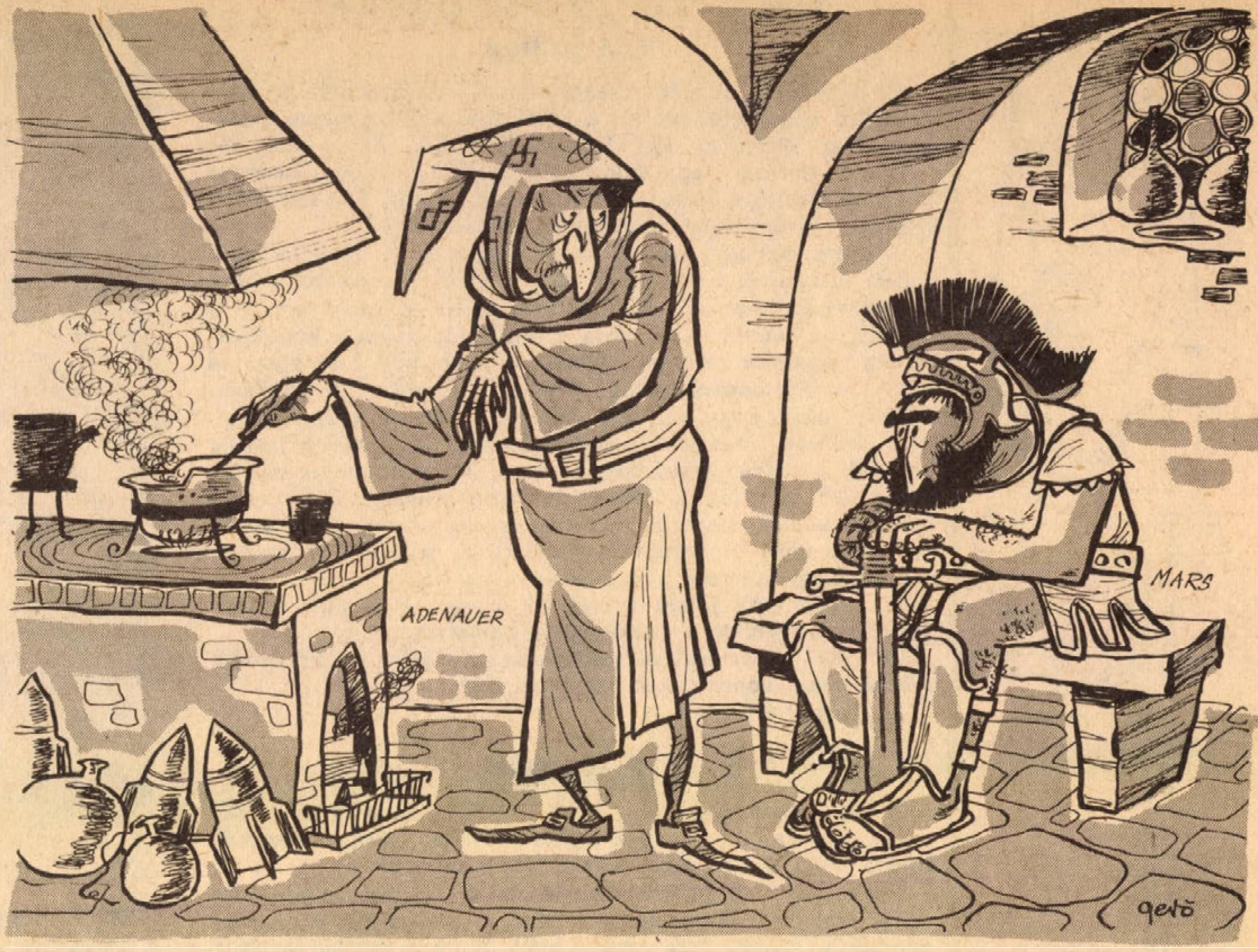
Camping-szomszéd

Hegedüs István rajza

A MODERN ALKIMISTA

Gerő Sándor rajza

– Sajnos, hiába jött Mars úr... Pedig alaposan megkevertem...

Pesti tudósítónktól

Egy barátom mesélte, hogy valamelyik nap géperejű bérkocsin, röviden taxin közlekedett. A viteldíj 25 forintot tett ki. Barátom két forint borravalót akart adni, a sofőr azonban nem fogadta el. Barátom keble emelkedni kezdett a büszkeségtől és a boldogságtól. Íme, mégsem volt hiábavaló a meggyőzés, a dolgozót megalázó borravaló elleni harc. Valami szépet akart hallani, s megkérdezte a járművezetőt, hogy miért utasította vissza a felajánlott összeget. Kiderült, hogy azért, mert kevésnek tartotta.

Ami a történteket összefoglalva annyit jelent, hogy öntudatos dolgozó kis borravalót nem fogad el.

*

Nem csinálok belőle titkot, elárulom az irodalmat kedvelő nagyközönségnek, hogy új regényen dolgozom. A regény a hűbériség korában játszódik le, de akkor, amikor a feudális társadalom már felbomlóban van. Hőse, Umrikár herceg, a gazdag főúr, körömszakadtáig küzd feudális kiváltságaiért. A regény címe: „Társadalom, ne bomolj!"

*

Ha már az irodalomnál tartunk, azt is elárulom, hogy a napokban néhány neves írótól megkérdeztem, hogy miért ír. Shakespeare ezt a választ adta:

– Pénzért írok, ebből élek.

Kalucsek Lajos, több sikeres esztrádműsor szerzője így felelt:

– Belső kényszer késztet mondanivalóim kifejezésére.

f. .l

Elment a hajó

Pusztai Pál rajza

– Szívesen átviszem, ha nem tetszik félni!...

Kis történetek

1. A jó tipp

Húsvéthétfőn délelőtt csengettek a színésznőnél. A házvezetőnő ment ajtót nyitni, a színésznő pedig gyorsan púderozkodott. Biztos az első locsoló, gondolta. Az is volt. De nem a házmester vagy valamelyik kollégája, vagy a kedvenc színházi tűzoltója, hanem egy ismeretlen kisfiú. Hét-nyolcéves lehetett, jelvényekkel teletűzdelt vadászkalapban.

– Nagy hódolója vagyok a művésznőnek –. mondta határozott hangon és a színésznő szeme közé fröccsentett valami gyöngyvirágillatot. A színésznő könnyezett és mosolygott – a hódoló, az hódoló –, és törte a fejét, mit adjon a kisfiúnak. A szalonasztalra vermut, pálinka és rum volt kikészítve és sós és sajtos aprósütemény. Beiglit csak azért se sütöttek. Eszébe jutott, hogy van egy dobozban néhány ezüst ötforintosa. Befutott, kikereste a legfényesebbet és a kisfiú kezébe nyomta. A kisfiú elégedetten távozott. Tíz perc múlva megint csengettek. Egy másik ismeretlen kisfiú érkezett. Ő is pontosan beletalált a színésznő szemébe, de akácillattal. Ő is kapott egy ezüst ötöst. A harmadik kisfiú is. A negyedik is, az ötödik is. Négy-ötperces időközökben érkeztek.

– Tessék csak jönni, művésznő kérem – mondta a házvezetőnő és kihívta a színésznőt a balkonra.

Ott állt a parkban a vadászkalapos kisfiú és az ötödik számú kisfiú éppen pénzt tett tenyerébe.

A jó tippért fizetett.

2. A tőkés

A park egyik része nagyszerű futballpálya, csak az a hátránya, hogy az öreg parkőr olykor idő előtt lefújja a meccset, illetve görbe botját rázva szétkergeti a csapatokat.

Egyik nap egyenlőtlen küzdelemnek voltam tanúja. Az egyik csapatban csupa nagyfiú játszott, kivéve egy kis, szőke gömböcöt. A nagy fiúk egymás után lőtték a gólokat az ifiknek. A sorsüldözte csapat kapuja mellett álltam, s amikor már a negyedik gólt rúgták a nagyok, odaszóltam a kapusnak.

– A másik csapat sokkal erősebb. Miért így álltatok fel?

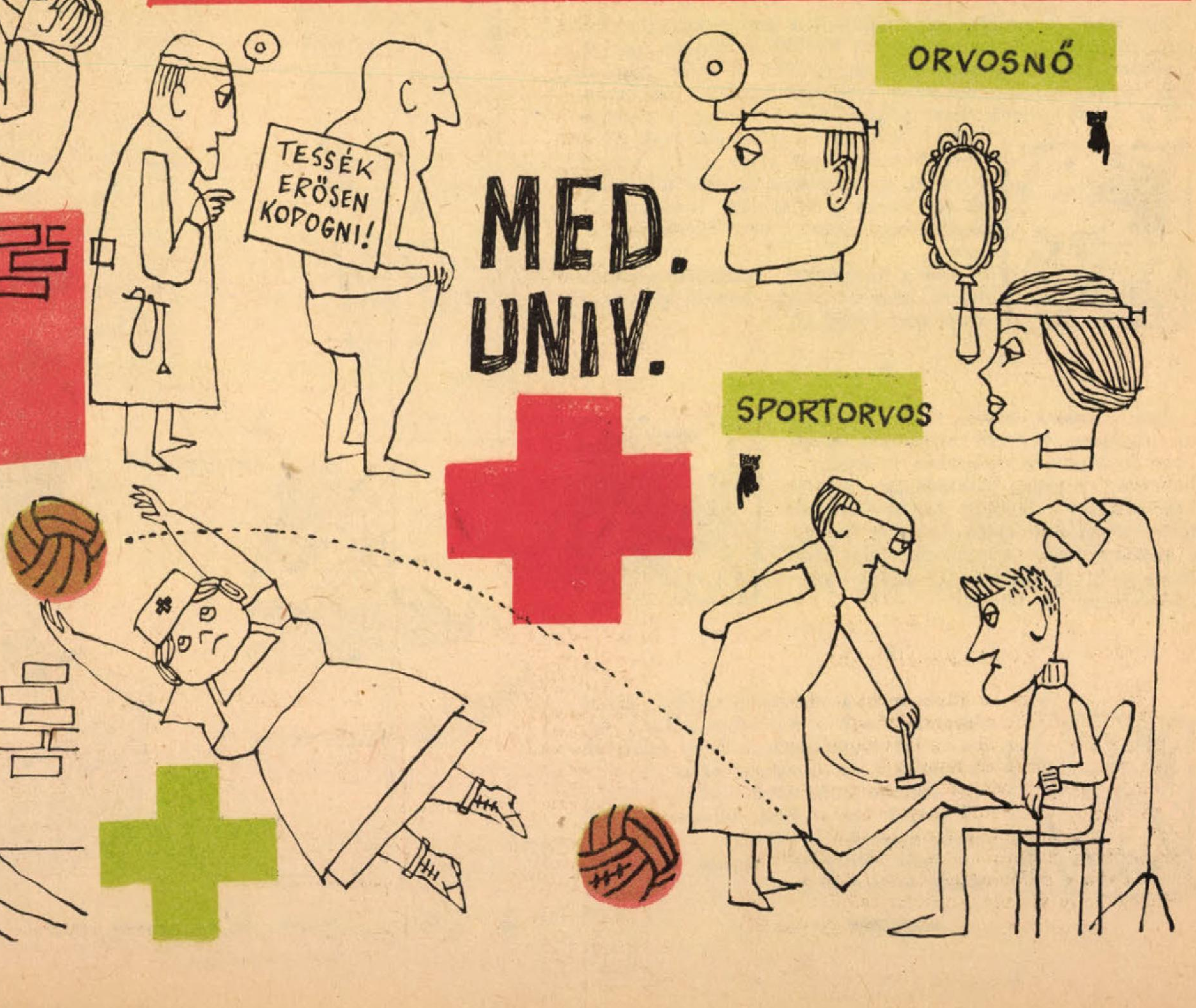
– Így akarta a dagi – mutatott a kövér kisfiúra. – Az övé a foci.

Szóval ő volt a tőkés.

Fendrik Ferenc

Unalom

-K-

Ezt olvastuk

Nézőpont dolga

Az Esti Hírlap közölte, hogy egy amerikai ügynök *két* fejőgépet adott el egy olyan farmernek, akinek csupán *egy* tehene volt, s azt az egy tehenet az első részlet fejében mindjárt el is vitte. A lap szerint, a világ legjobb ügynökével állunk itt szemben.

Nézetünk szerint, inkább a világ leghülyébb farmeréről van szó.

Az újdonsült apa esete

Egy kép alatt, a Magyar Ifjúságban, ezt olvastuk: *„Ő is juhász lesz – mondja mosolyogva az újdonsült apa."* A képen természetesen látható a fiúgyermek is, aki körülbelül három esztendős. Az újdonsült atya ezek szerint inkább – ódonsült.

Madár-rovatunk

1.

A Népszabadság is, de a Magyar Nemzet is közölte, hogy *„megérkeztek a gyurgyalogok Dél-Baranyába".*

Gyurgyalog nevű madár nincs, mert az illető neve: gyurgyalag. Még akkor is gyurgyalag lenne, ha gyur-gyalog érkezett volna Dél-Baranyába.

2.

Jelenti az Esti Hírlap, hogy a szép idők beálltával megjöttek már a feketerigók is...

Tekintve, hogy a feketerigók el sem mentek, megjövetelük nem számít érdekességnek. Egyébként most várjuk a verebek érkezését is.

3.

A Jövendőnk egyik elbeszélésében egy kanáriról van szó, amelyik el tudja mondani a nevét: „Dabi Pityuka vagyok."

A kanári madár beszélni nem tud. Egy körmönfont papagájról lehet csak szó, aki a hatás kedvéért sárgára festette magát.

Erre volna szükség?

A Népszava egyik riportjából idézzük: *„A gyár vezetői azt már látják, hogy a fejlődő technológiához fejlődő emberek kellenek. De a mószereik nem mindig a legszerencsésebbek."*

Előre a fejlettebb mószerekért!

Kettőt egy csapásra

Közölte a Hétfői Hírek, hogy az Állami Népi Együttes öt országot érintő hangversenykörútra indul, és több más városon kívül Antwerpenben és Anversben is fellép.

E két fellépés fele energiát fog követelni a kitűnő együttestől, tekintve, hogy Antwerpen és Anvers egyazon város.

Még jó, hogy szóvátettük!

Május 12-i számunkban megkorholtuk az Élet és Irodalom szerkesztőségét, mert egy novellában arról tesz tanúságot, hogy nem tud különbséget tenni a horgolás és a kötés között. Május 19-i számunkban „Anyagigénylés" című rajzunkban s annak aláírásában mi is arról tettünk tanúságot, hogy a horgolás és a kötés között nem tudunk különbséget tenni. Még szerencse, hogy viszont korholni tudunk.

Dr. Árgus

Nem minden a dollár

Szegő Gizi rajza

– Halló, Washington! Támaszpontnak szerződtünk, nem célpontnak!!

Valami új

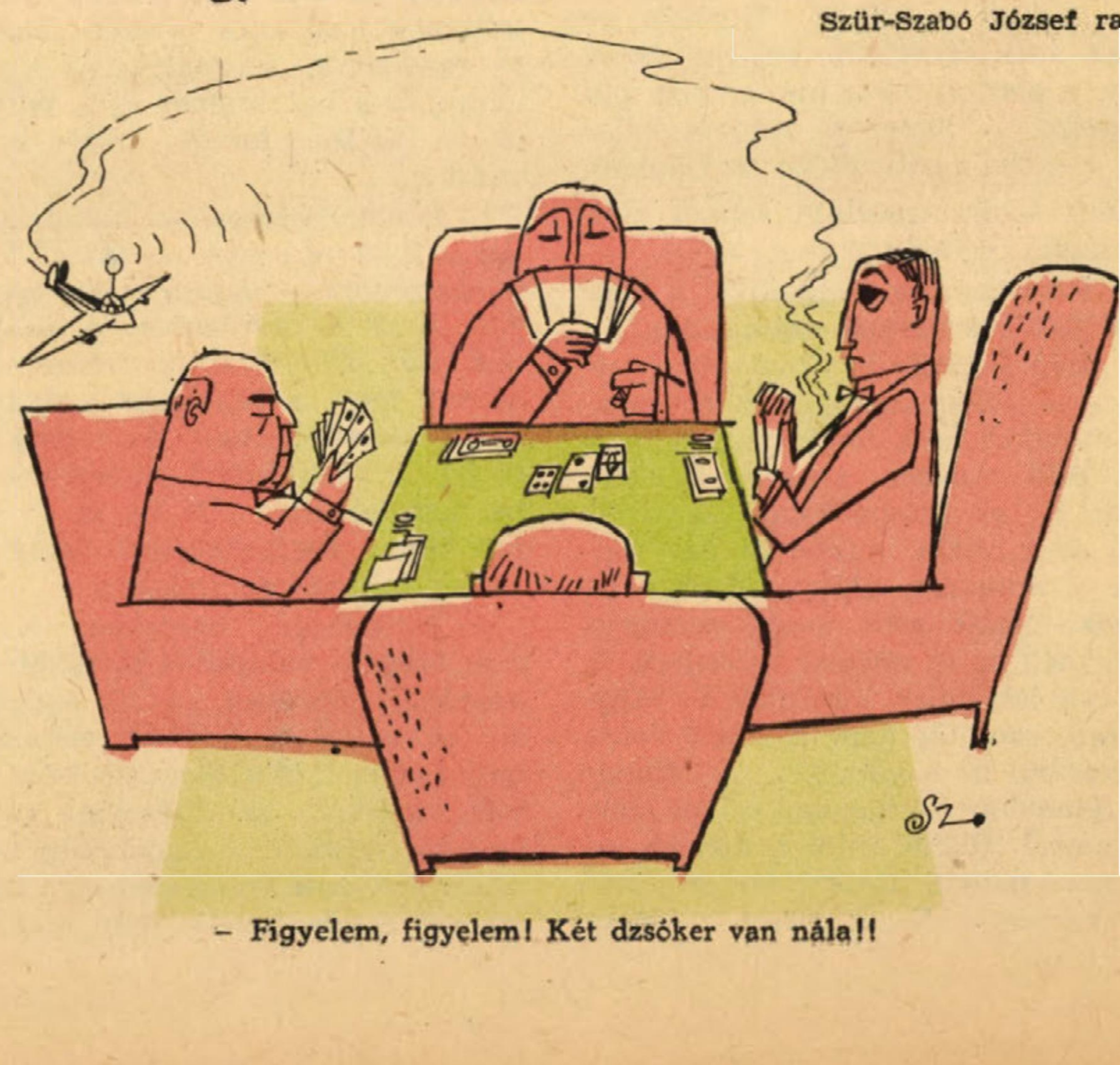
Toncz Tibor rajza

· Tudják, kedves kartársak, meguntam már azt a sok sárga, zöld meg hupikék házfalat...

Egy előkelő New York-i klubban

Szür-Szabó József rajza

– Figyelem, figyelem! Két dzsóker van nála!!

C·É·L·Z·Á·S

Nagy főnök kartárs — orvosok előtt is ismeretlen — szembetegsége következtében már annyira bandzsított, hogy ha balra kellett látnia, kénytelen volt jobbra fordulni. Mély csodálkozást keltett tehát, amikor a vállalat közös kirándulásán Nagy, főnök kartárs bevallotta titkos szenvedélyét, azt, hogy imád célba lőni.

— Látják azt a tölgyfát, kartársaim? — kérdezte Nagy, céllövésre való rátermettségét bizonyítandó. — Látják a tölgy csúcsán azt a fészket?! Abban a fészekben azt a hét tojást? Nos, a negyediket, azt az aprót, egyetlen lövéssel eltalálom! — Azzal elővette revolverét, arcélét a fészkes tölgytől tíz méterrel jobbra fordította, karját a revolverrel kinyújtotta és lehunyta a bal szemét.

— Egy pillanat, főnök kartárs! — hangzott fel ekkor tizenöt méternyiről Akácos szava.

Nagy egy pillarebbenéssel se árulta el bosszúságát, csak leeresztette a revolvert:

— Óhajt valamit, Akácos kartársam?

— Csak a revolvercső elől akartam odább menni... Ugyanis az utolsó másodpercben vettem észre, hogy a pisztolycső a mellemnek van szegezve — hangzott Akácos válasza, persze mentegetőző szólamban.

Nagy lélegzetvételnyi szünet után így szólt:

— Kiránduláson vagyunk, a zöld gyep fehér asztalnak számít, ahol... nos, még a főnök is kiöntheti a szívét... A tőlem megszokott nyíltsággal mondom meg, hogy nagyon roszszul esik Akácos kartárs csúfolódása! Ki ne értené meg, hogy célzása arra célzás, miszerint úgy végzem a munkám, ahogy szerinte itt célzok; célzás arra, hogy mindenki utál, még az is, akihez jó vagyok és alig várják, hogy lebukjak... Megvallom, senkitől nem eshetett volna rosszabbul ez a célzás!... — Hangját felemelte: — Tapasztalt ön mást részemről valaha, mint a legjobb indulatból fakadó közömbösséget, Akácos kartárs?! Ugye nem!... Megnyugtathatom azonban, hogy ön iránti érzelmeim eme csúfolódó célzása után sem fognak megváltozni! Tudomásul veszem, hogy ön nem tisztel meg bizalmával, Akácos úr... mondom, tudomásul veszem, és kész!

— Nagy kartárs, szeretett főnököm — rebegte őszintén megrendülten Akácos —, esküszöm önnek, hogy amit mondtam: nem volt célzás! Csúfolódni, még kevésbé bizalmatlanságnak hangot adni egyáltalán nem akartam vele... Higgye el, nincsen egyéb vágyam, mint hogy... igen... atyai közömbösségét visszaszerezzem! És a világon semmi, de semmi sem riaszthat vissza attól, hogy ön iránti bizalmamat tökéletesen bebizonyítsam! Ön állapítsa meg, mit fogad el bizalmam bizonyítékául!

Nagy, gyakorló emberismerő volt, rögtön átlátta, hogy Akácos ezek után sose hinné el neki, miszerint a régi atyai közömbösségében van része, sőt, még az is lehetséges, hogy a szerencsétlen Akácos üldözési mániába esik! Ennélfogva haladéktalanul bólintott és azt mondta:

— Az ön kedvéért, csakis az ön kedvéért, Akácos kartárs!... Bizalma bizonyítékául elfogadom... na, mi nem túlzás?!... Megvan!... Én már azzal is megelégszem, ha ön visszaáll arra a helyre, ahol akkor állt, amikor én a legapróbb, a negyedik tojást megcéloztam!... Remélem, humánus vagyok?! De ha mégse tartana annak, ha a bizonyítás túlhaladná lelkierejét...

Akácos közbevágott:

— Szó sincs róla, főnök kartárs! — És máris az előbbi kijelölt helyén állt.

Nagy kartárs ekkor újra a fészkes tölgytől tíz méterrel jobbra levő fa irányába fordította arcélét, felemelte revolverét, kifeszítette a karját, lehunyta a bal szemét és a parancs is az ujjába indult, hogy a ravaszt...

— Főnök kartárs! — hangzott fel ekkor Akácos szava bocsánatkérésre hangszerelve —, hátha mégis igazam van, hogy a revolvercső a mellemnek van irányítva!... Nézze, kérdezzük meg a kartársakat, kettőnk közül melyikünknek van igaza?!... Miért ne kérdeznénk, hiszen semmibe nem kerül!... De ha ez az óhajom önt a legcsekélyebb mértékben annak feltevésére indítaná...

— Kartársaim, barátaim — fordult Nagy a valamivel távolabb álló kartársak köréhez. — Ti tudjátok, én akkor is a szabad véleménynyilvánítás tántoríthatatlan híve voltam, amikor az állásomat tettem kockára ebbeli meggyőződésemért! Miért változott volna meg ez a szempontom éppen most?! Nem igaz?!... Vegyék úgy, hogy Akácos kartársuk és köztem fogadás jött létre és önök döntik el, melyikünknek van igaza? Kérem, felejtsétek el az Akácos kartárs beosztása és az én munkaterületem közt levő különbséget, nyíltan mondjátok meg: Akácos kartársatoknak van igaza, amikor azt állítja, hogy a revolverem csöve a mellének van irányítva, avagy nekem van igazam, amikor azt állítom, hogy a legapróbb, a negyedik tojásra célzok? Kinek van tehát igaza!

A perc hatvanadik másodpercét sem kettyentette el a legsietőbb zsebóra sem, amikor a valamivel távolabb álló kartársak, mintegy kórusban válaszoltak:

— Nem, semmiesetre se Akácos kartársnak van igaza, hanem szeretett főnök kartársunknak!

Nagy bólintott, Akácos egy jövőbelátó vértanú tehetetlenségével, néma a helyén maradt. Nagy kartárs azonban feléje se pillantott, hanem újra a fészkes tölgytől jobbra felnyúló fa irányába fordította fejét, ismét előre feszítette a fegyvert-tartó jobbját, megint lehunyta a bal szemét. Megrántotta a ravaszt, dörrenés, Akácos hanyatt vágódott.

Mindenki megdöbbent, de senki nem annyira, mint Nagy. Szuggesztív önfegyelme azonban ezúttal se hagyta cserben. Tekintélytartó léptei ellenére máris a mozdulatlanul fekvő Akácos mellett állt, sőt, már a pulzusát is fogta és azt kérdezte:

— Él, Akácos kartársam?

Akácos, maradék életerejét összeszedve, felnyitotta pilláit és ezt susogta:

— Még élek... Miért?

Nagy kartárs fennhangon, hogy bátorságát az őszinteségben mindenki számára hallhatóvá tegye, ezt mondta:

— Magának volt igaza, Akácos kartárs! Gratulálok!

Akácos ajkán a megdicsőülés mosolya ragyogott fel és ez a következő másodpercben is, még akkor is elevenen fénylett, amikor pillái már örök álmát őrizték.

Nyiri Tibor

Újabb Mount Everest-expedíciók indultak

Vasvári Anna rajza

Oleg Levickij

A sláger

Egyik „könnyű" zeneszerző
Rámszól: — Nem is gratulálsz?
— Mihez? — kérdem ártatlanul.
— Hát te nem a földön jársz?
Nem tudod, hogy én szereztem
Az évtized slágerét?!
„Balerina", ez a címe,
Kapdossák a lemezét.

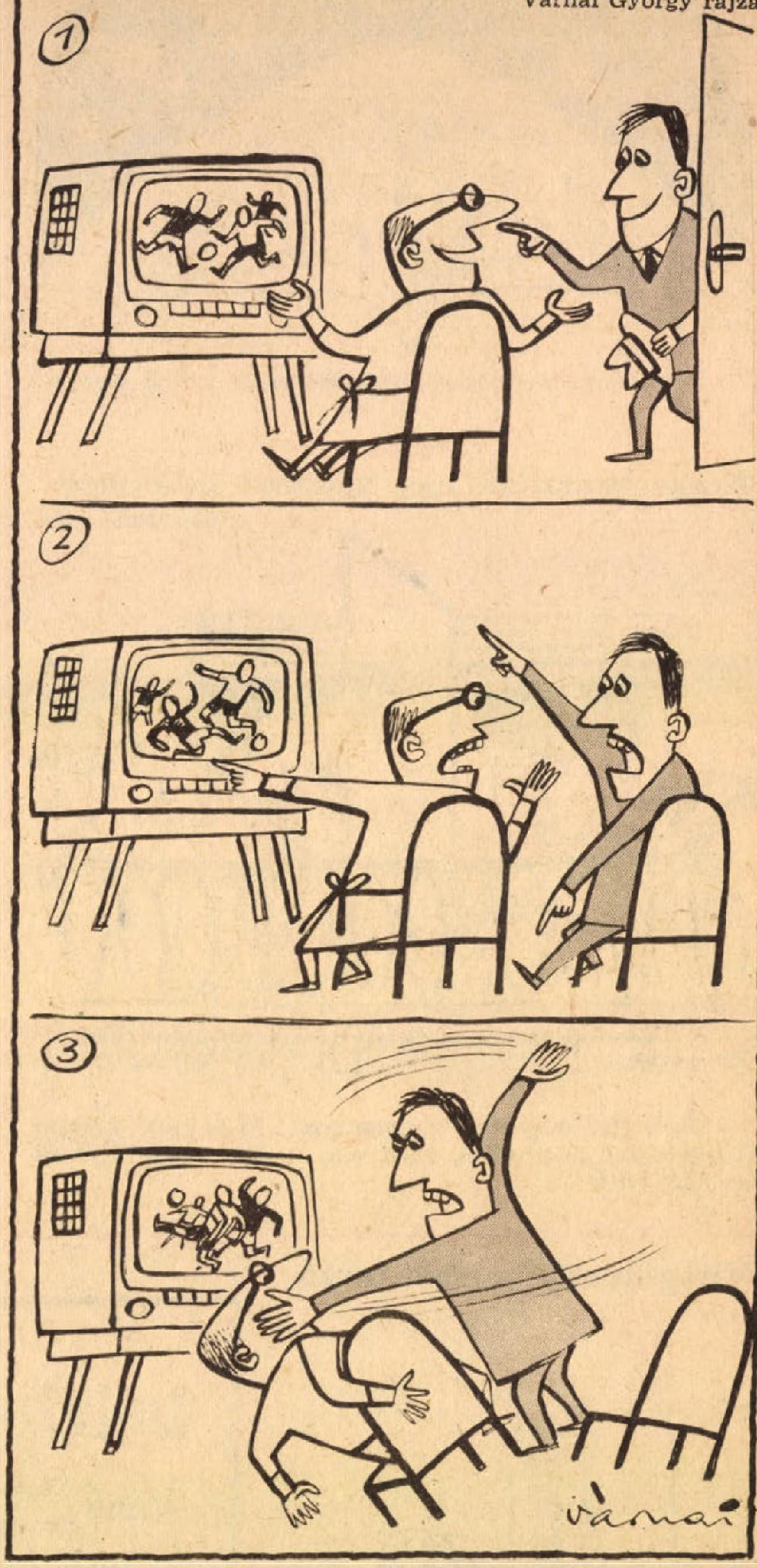

Valóban a „Balerinát"
Nem kaptam csak pult alul.
Lejátszottam s csodálkoztam,
Gyenge volt hallatlanul.
Hogy mért fogy a „Balerina"?
Megoldódott a talány:
Mert a híres „Ciao Bambina"
Van a másik oldalán!

(A moszkvai Krokodilból fordította Gerényi Tibor)

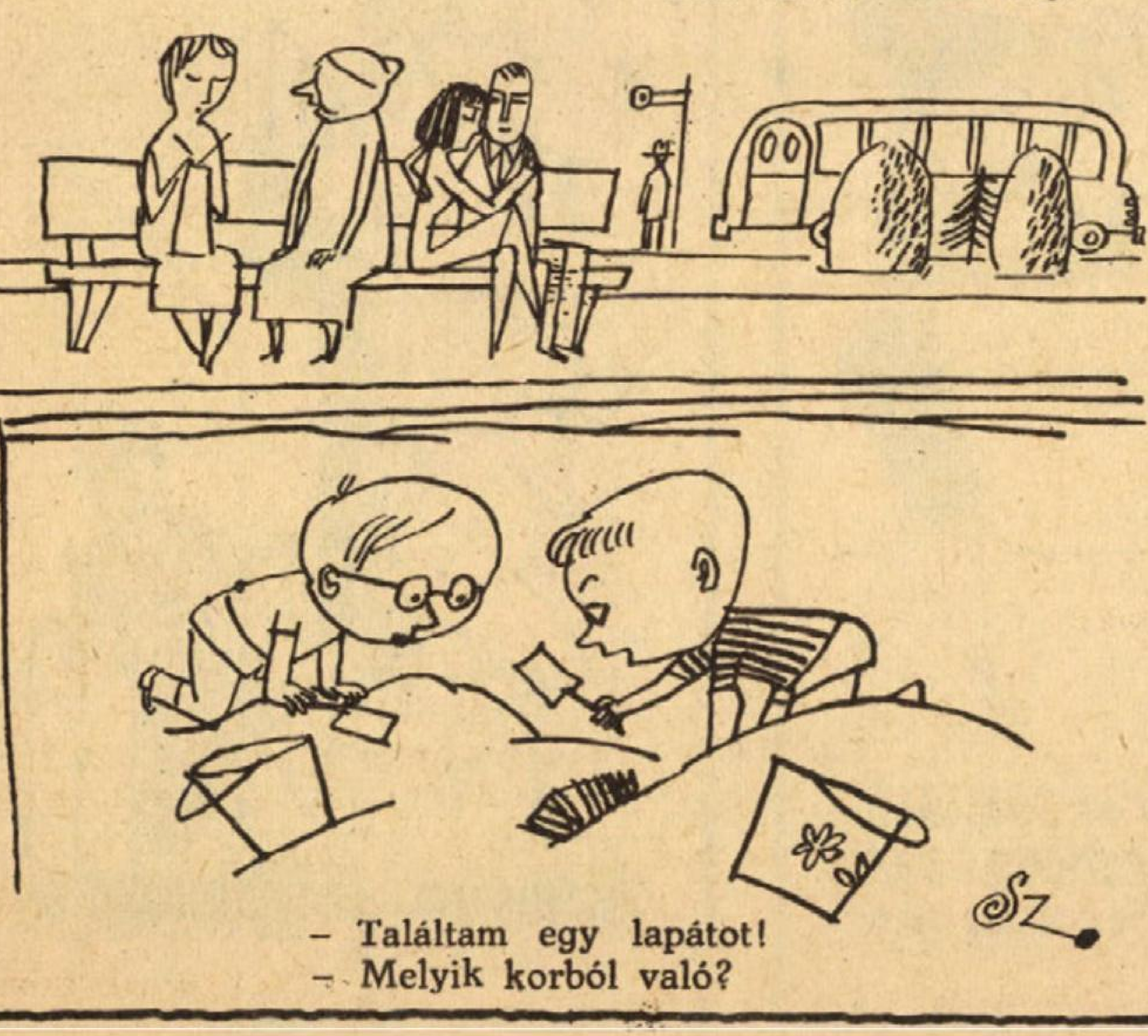
Sportközvetítés

Várnai György rajza

Okosak a gyerekek

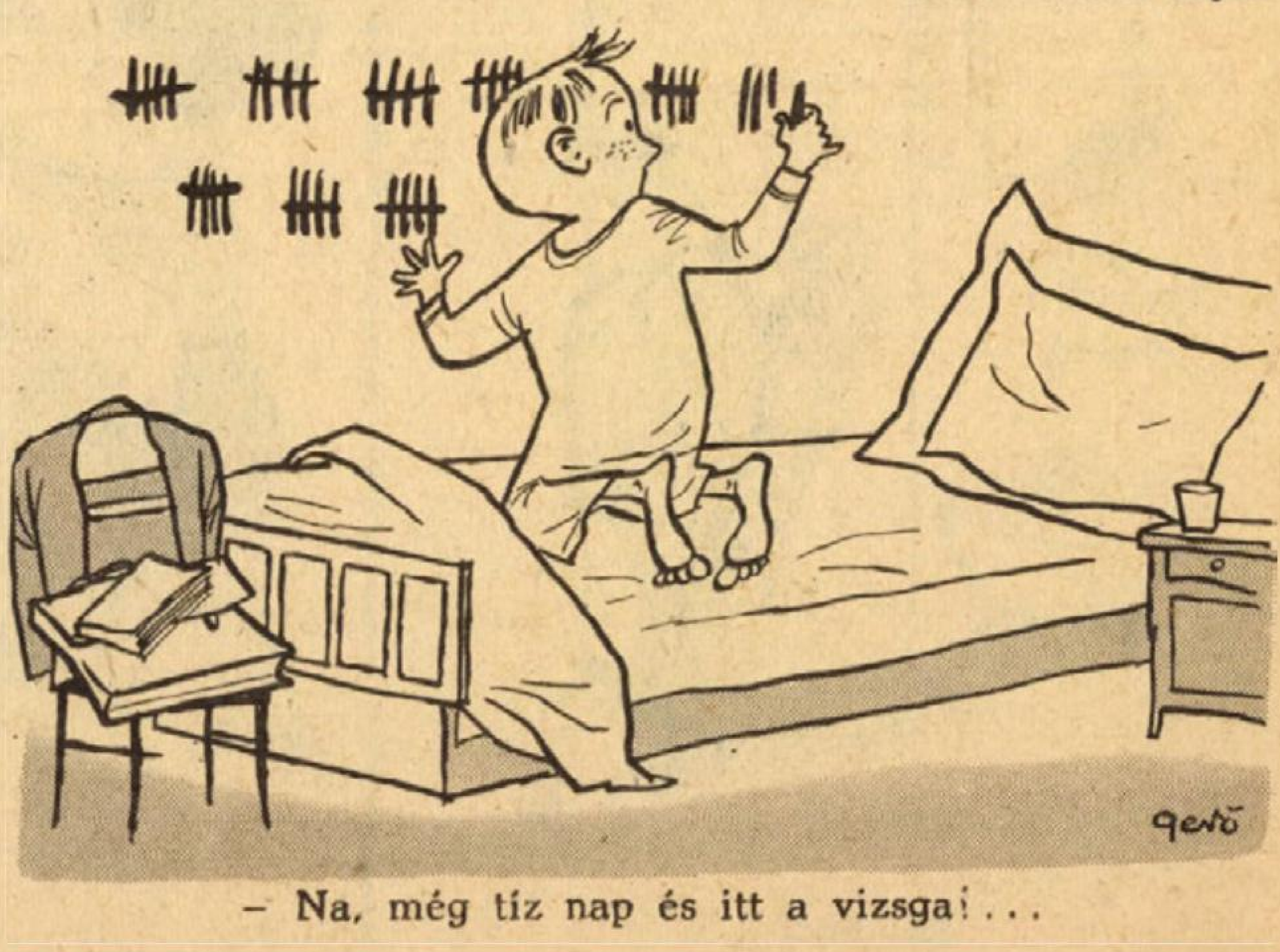
Szűr-Szabó József rajza

– Találtam egy lapátot!
– Melyik korból való?

Türelmetlen kisdiák

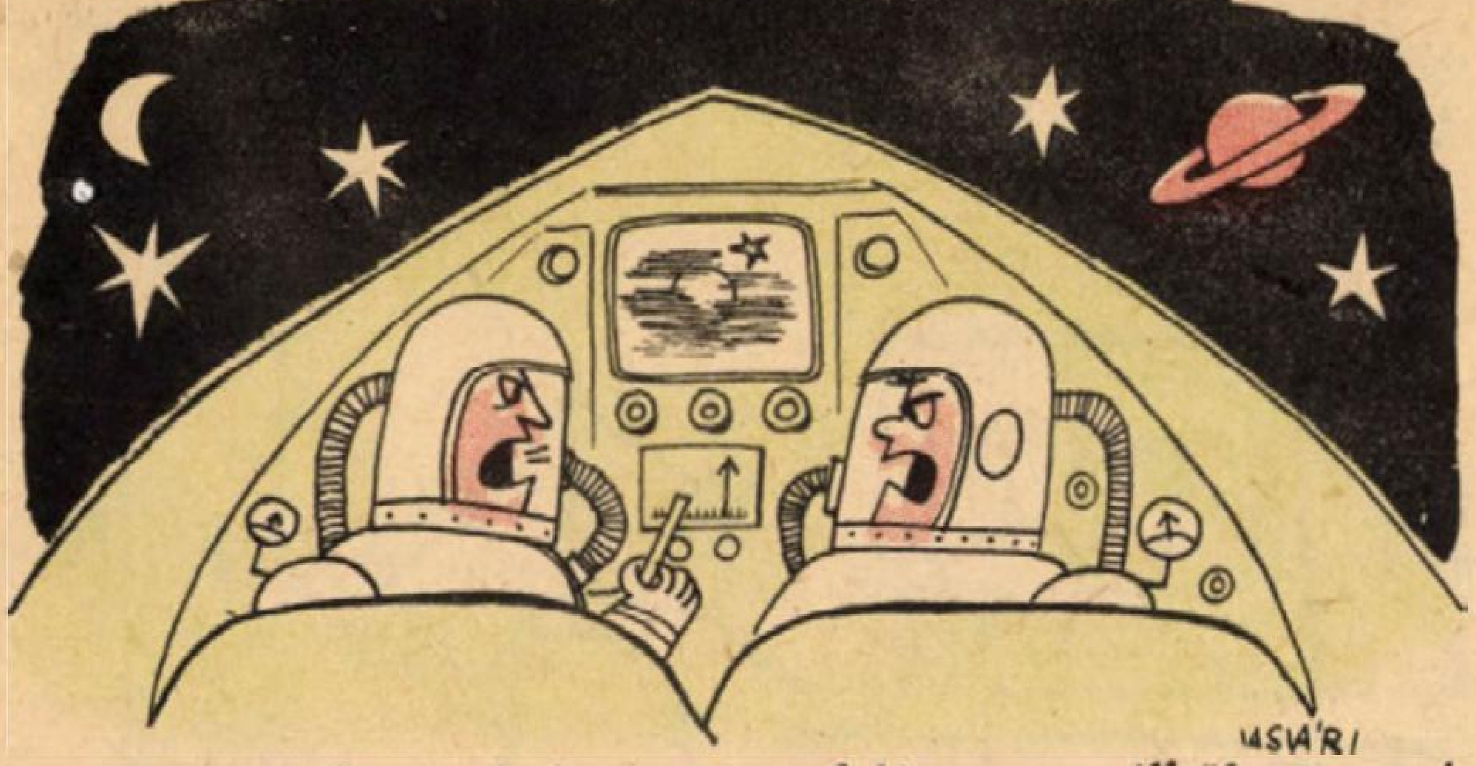
Gerő Sándor rajza

– Na, még tíz nap és itt a vizsga! . . .

Emberek a világűrben

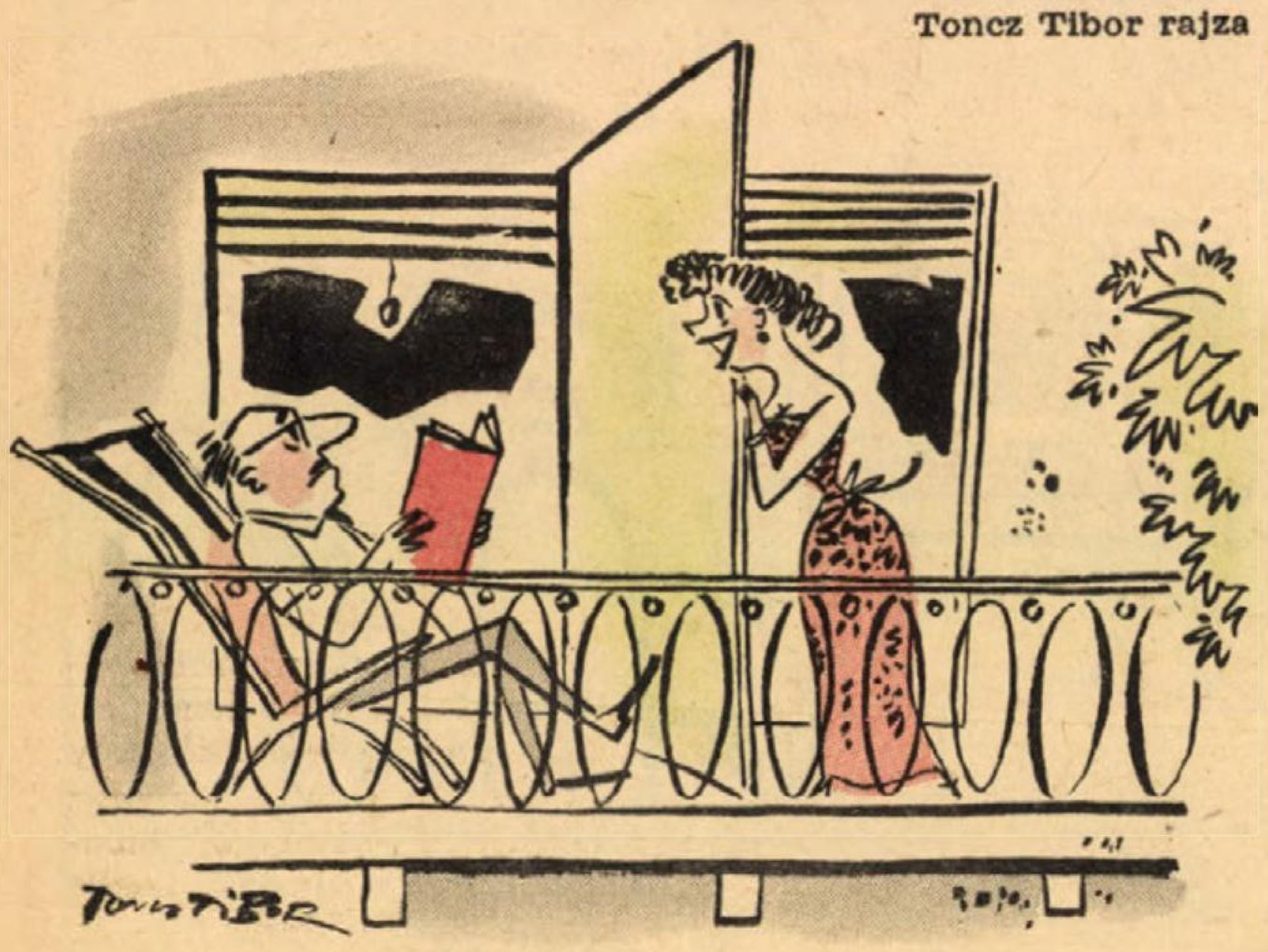
Vasvári Anna rajza

– Vegye tudomásul, hogy visszafelé maga nélkül utazom!

Korai beutaltak egy vállalati üdülőben

Tonez Tibor rajza

– Nem jött még meg a személyzet, főkönyvelő kartárs! Magának kell majd főzni, takarítani, mert én semmi ilyesmihez nem értek . . .

Balatoni fürdőlevél

Megindult már a Balatonnál
A szezon, jelenti e pár szóm,
Füreden épp úgy, mint Földváron,
Avagy Bogláron, Lellén, Szárszón.

Tihanyban szintén felkészültek,
Egyik vendég se morog, dörmög,
Manikürözve vannak máris
Mindenfelé a kecskekörmök.

Hidvéghy Ferenc

Sofőr, légy nyugtalan!

Amerikai orvosok véleménye szerint helytelen, ha gépkocsivezetők idegnyugtatót vesznek be. A túlságos nyugalom balesetekhez vezethet, mert a gépkocsivezetőt hidegen hagyják az esetleges veszélyek.

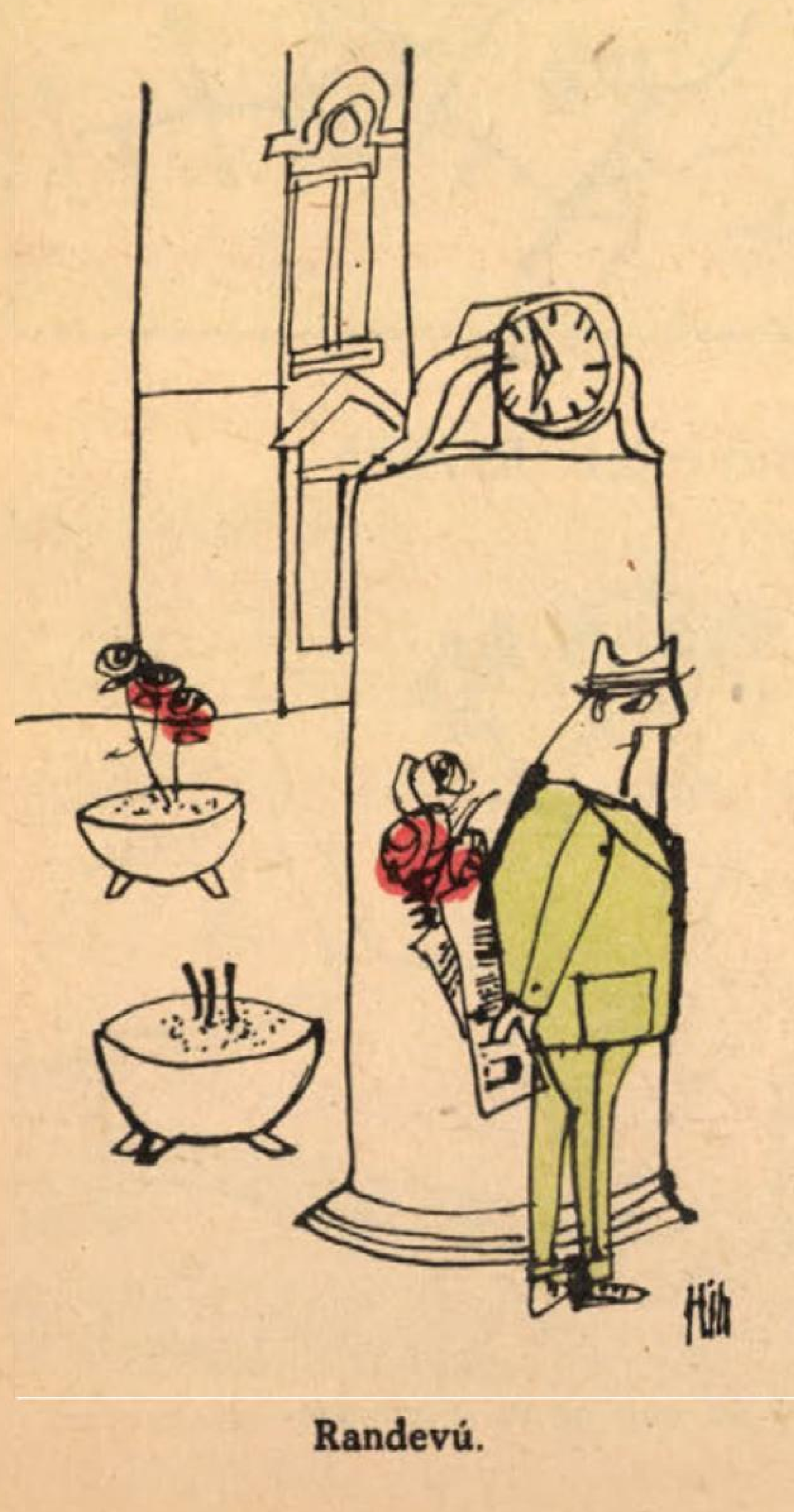
Ezek szerint jobb, ha a gépkocsivezető a baleset *előtt* nyugtalan és nem *utána.*

Alkoholra nikotin a válasz

A dohányzó nők között átfogó vizsgálatot végeztek Londonban, Leedsben és Birminghamben, hogy megállapítsák: miért dohányoznak? Kiderült, hogy főleg az a feleség dohányzik, akinek a férje kocsmába jár. Mialatt a szegény feleség várja a férjét, idegességében rágyújt. A kocsmás férjű feleségek 49 százaléka dohányzik, míg az otthonülő férjűek között ez a szám csak 32 százalék. Az a kocsmakerülő férj, akinek dohányzik a felesége, megnyugodhat abban, hogy a nagyságos asszony aránylag csak kevesedmagával teszi ezt.

Virág-korsók a pesti utcán

E heti hirdetéseink

Elsősegély-hely az országjáró Berlitz-busz útvonalán

Toncz Tibor rajza

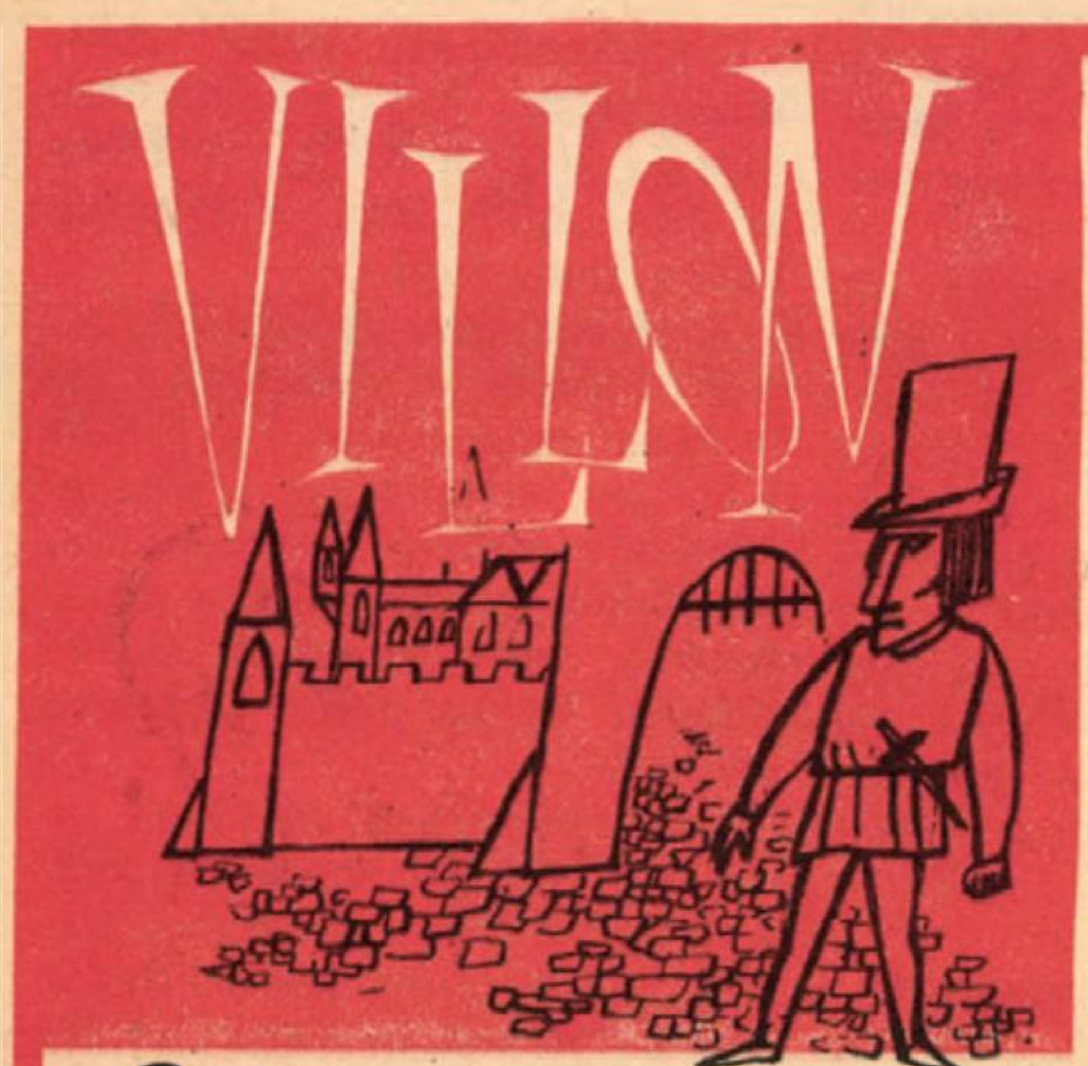

Bizonyítványosztás

Vasvári Anna rajza

– Hidd el, Müller, nincs igazság…

Régi irodalmi igazságtalanságot szeretnék orvosolni, elégtételt szolgáltatni a világirodalom egyik legmeghurcoltabb alakjának, François Villonnak, a neves francia költőnek. Nem mintha Villon nem kapná meg az irodalmi elismerést. Ebben nincs hiány. Ugyanakkor azonban az irodalomtörténészek sohasem mulasztják el megemlíteni, hogy a Nagy Testamentum halhatatlan alkotója haramia, útonálló, betörő, gyilkos volt, börtöntöltelék, halálraítélt szökött fegyenc, akit talán ismeretlen sikátorban késeltek halálra.

Kétségtelen, hogy Villon már mint egyetemi hallgató kocsmákban és nyilvános házakban töltötte ideje nagyrészét, majd hamiskártyás lett. Azt sem lehet tagadni, hogy aránylag korán ismerkedett meg a rablás és útonállás elemi fogásaival. Később több rablóbandának vált tagjává, templomrablást és minden valószínűség szerint gyilkosságot is elkövetett. Ez mind igaz, az esztéta urak azonban csak éppen azt mulasztották el kikutatni, hogy minderre miért került sor.

Félévszázados kutatómunkám eredményeként most már nyilvánosságra hozhatom az igazságot. Villon 1447-ben, még egyetemi hallgató korában elküldte verseit a legelőkelőbb párizsi irodalmi újsághoz. Válaszra sem méltatták. Újabb versekkel ostromolta a szerkesztőt. Az végre hajlandó volt fogadni a fiatal költőt. Villon izgatottan kérdezte a szerkesztőt, hogy mi a véleménye a versekről.

– Elvontak, vértelenek – legyintett a szerkesztő.

Villont nagyon lesújtotta a kegyetlen bírálat. Vézna, beteges fiatalember volt, aki ritkán hagyta el kis kamrácskáját, mert félt a meghűléses betegségektől és a pestistől. Viszont rengeteget olvasott, tapasztaltnak, érettnek érezte magát, aki mindent tud, s akinek kötelessége költői nyelven közölni a világgal érzéseit, gondolatait. Mégis mi lehet hát a baj?

– Papirosszagúak a versei, fiatalember – folytatta a szerkesztő. – Csupa kiagyalt, hamis kép. Unalmasak. Kicirkalmazott, pipiskedő szavak. Vértelen ömlengések. Itt van például a Szerelem című verse, amelyben Roger, Orleans ostromának egyik hőse szerelemre lobbant Margot hercegnő iránt, de nem meri megvallani neki, hanem lefekszik egy rózsakertben, hogy ott örökre elaludva szerelmeséről álmodjék. Mondja, Monsieur Villon, honnan a csudából szedte maga ezt a beteges szenvelgést?

Villon kissé sértődötten válaszolt:

– A szívem legmélyéről.

A szerkesztő csóválta a fejét, aztán türelmetlenül legyintett:

– Ide figyeljen, ne lopjuk a drága időt! Magának kétségtelenül van tehetsége, formaérzéke. Akar költő lenni?

– Akarok! – válaszolt Villon reménykedve.

– Akkor ne álmodozzék négy fal között, hanem menjen ki az életbe!

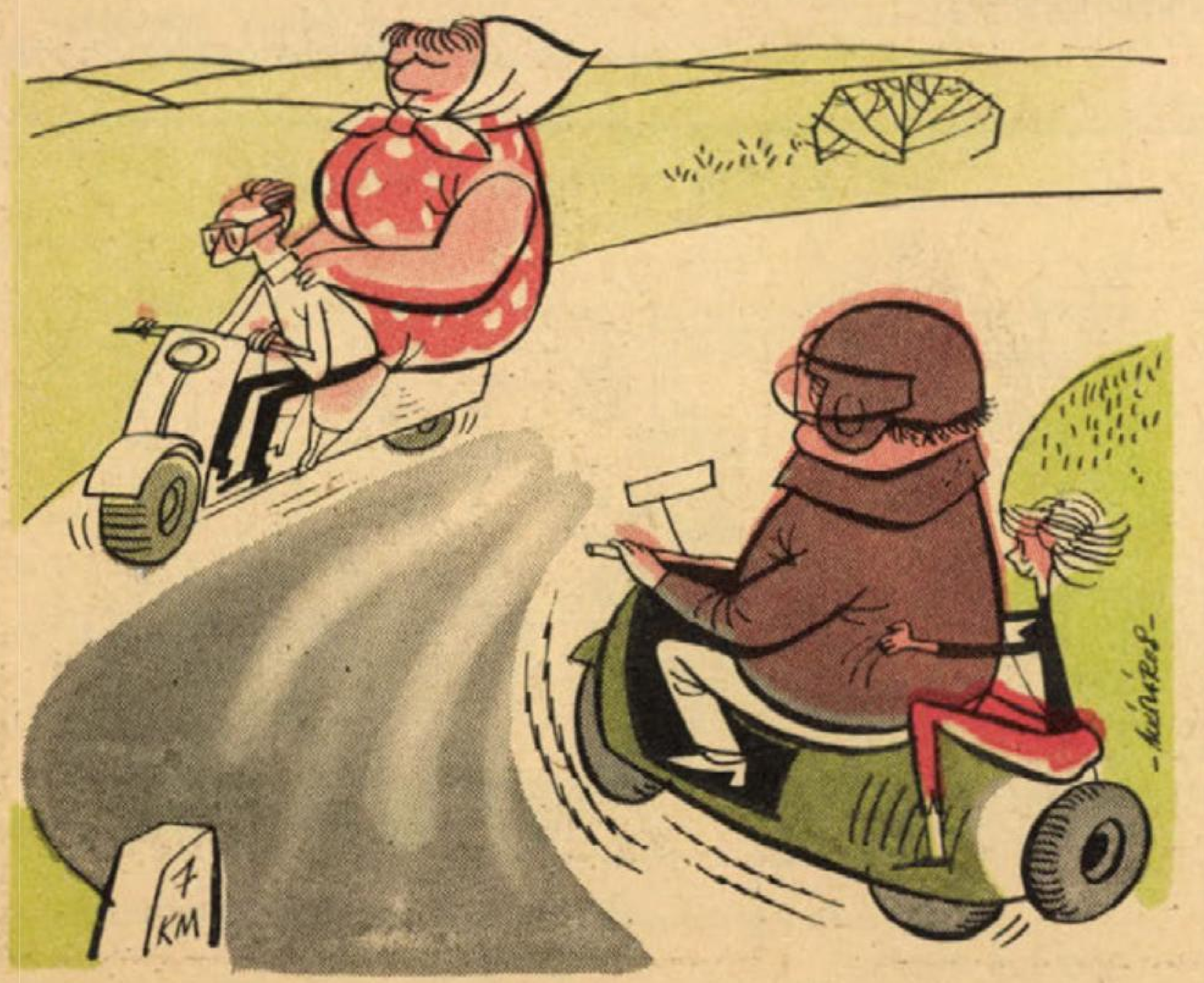
– Kimegyek! – kiáltott Villon.

És kiment az életbe.

Feleki László

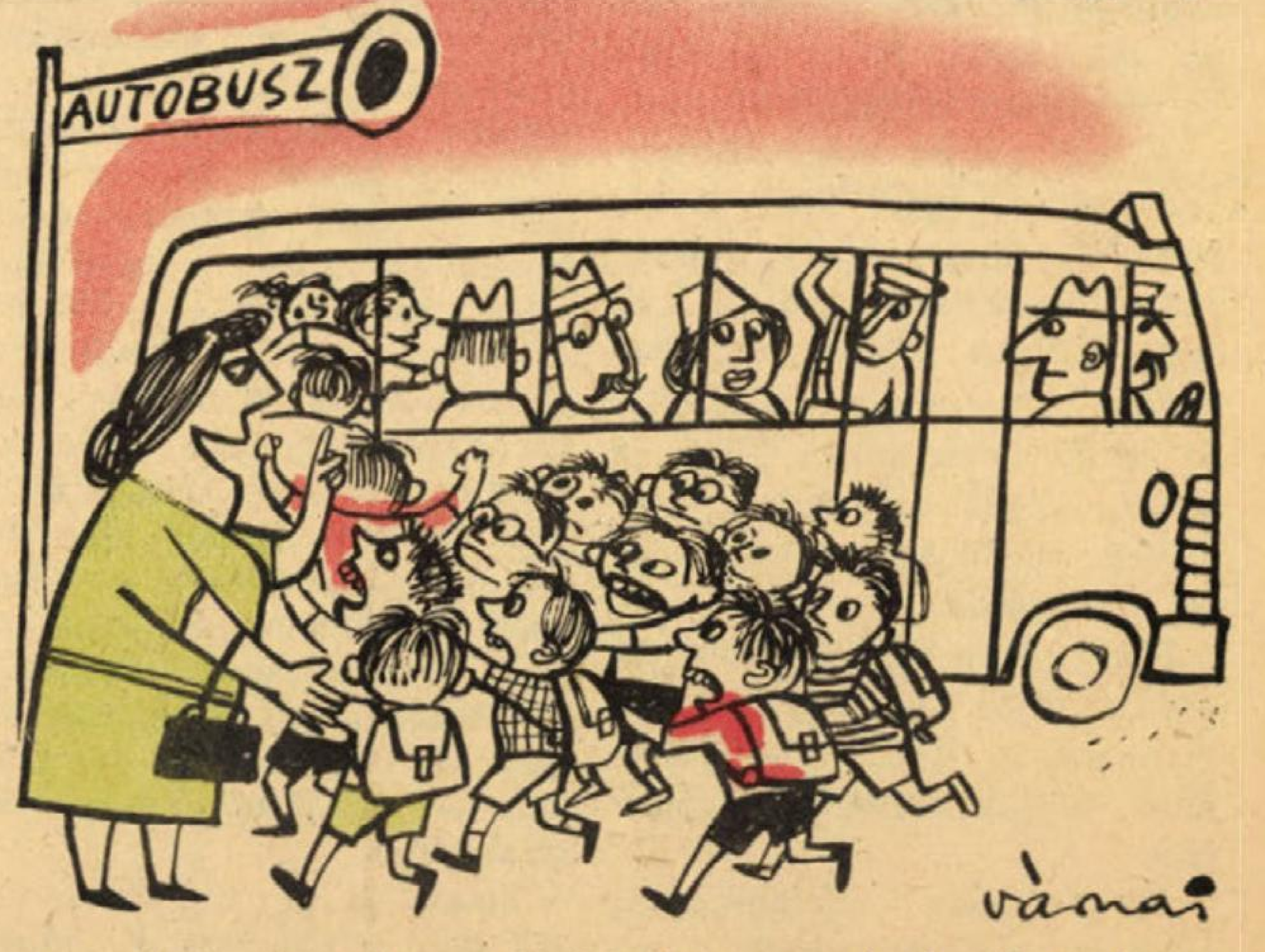
Szervezési hiba

Mészáros András rajza

Iskolai kirándulás

Várnai György rajza

– Aztán, ha már mindenkit letapostatok, kezdhetitek énekelni a Pancsoló kislányt!…

Barátságos arcot kérek!

Két különös kívánsággal leptem meg a Fővárosi Foto Vállalat Szent István körúti kirendeltségét: egy amatőr felvételt a fényképészetben használatos keménypapír-alátéttel szerettem volna ellátni — továbbá egy másik kép, apróbb retusálását óhajtottam.

Nagyon udvariasan közölték, hogy ilyen természetű munkákkal sajnos nem áll módjukban foglalkozni, mert ezek az árjegyzékben nem szerepelnek.

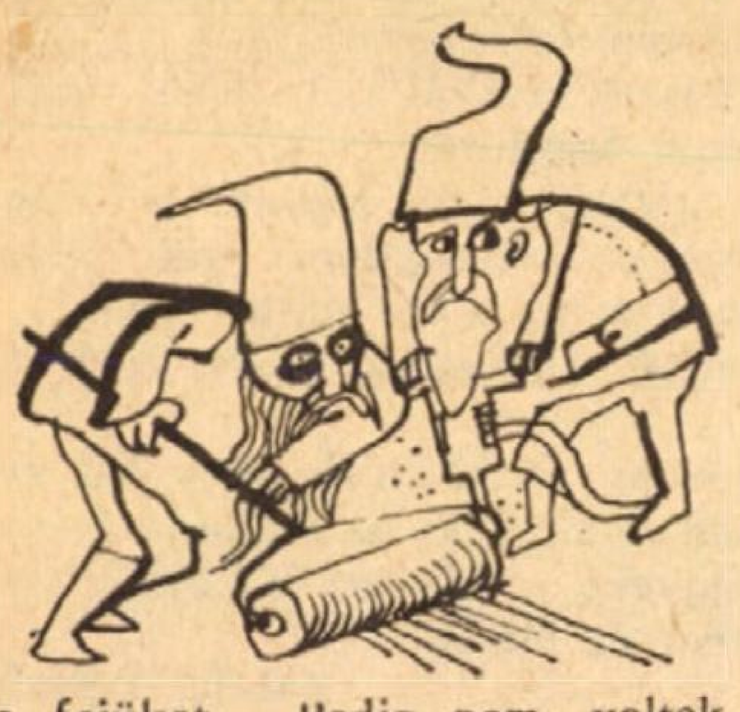
S egyszersmind (nagyon kedvesen) céloztak arra, hogy különc hóbortjaimat manapság legföljebb csak egy magánvállalkozó tudná megvalósítani.

Elszontyolodtam és arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha a jövőben nem az élet igazodna az árjegyzékhez, hanem az árjegyzék az élethez...

(dalmáth)

A gonosz manók

Sokszor volt, hol nem volt, a Kooperációs tengeren is túl, ott, ahol a kurtacsákányú Gázművek túr, sőt ás – élt két gonosz manó. Úgy hívták őket: Gondatlanság, Felelőtlenség. Ez a két manó már sok borsot tört az emberek orra alá, haragudtak is rájuk – de mégsem tudták őket kiüldözni a városukból. Hol az egyik, hol a másik kerületben ütötték föl

a fejüket. Pedig nem voltak ám valami túlságosan ördöngös lények – legtöbbször egészen primitív csínyeket eszeltek ki. Könnyű lett volna megakadályozni kártevésüket, annál is inkább, mivel gyakran bocsátkoztak ismétlésekbe.

A két gonosz manónak legkedvesebb csínyjei közé tartozott úgy intézni egy-egy útjavítás munkálatait, hogy az egyik vállalat teljesen befejezze dolgát: tükörsimára aszfaltozza az utcát – és akkor jöjjön a másik vállalat, mondjuk a Gázművek, s föltörje, föltúrja újból az egészet...

Hogy pedig ez nem mese, az nemde olyan világos, mint a Nap utca a VIII. kerületben, ahol mindez legutóbb megtörtént.

Gondatlanság, Felelőtlenség máig is vidáman élnek, míg agyon nem csapjuk őket.

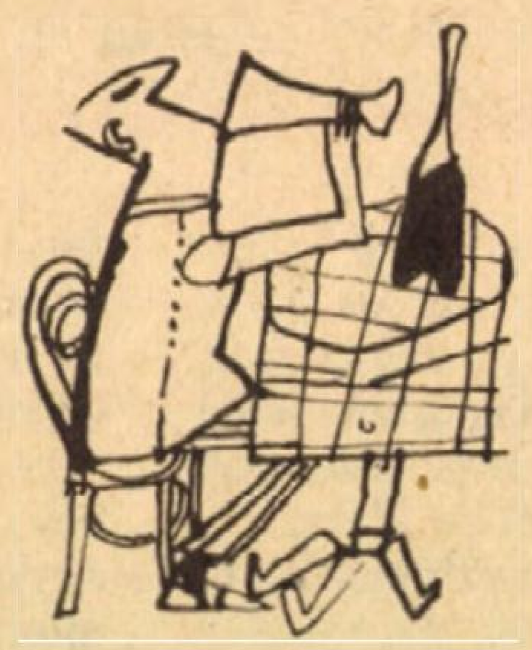
(d—i)

Le a bürokráciával.

Siófoki egy és más

Még csak az előidényben járunk, de a nők máris olyan szépek Siófokon, mint a főidényben. A Balaton még hideg volt hozzánk, de biztatóan, sokat ígérően csillogott.

A község felkészült a szezonra. Megnyílt az új „Fogas" cukrászda és nemsokára készen lesz a „Borharapó" is, ahol majd finom borokat lehet harapni, de ez nem kötelező, lehet inni is. A tanács

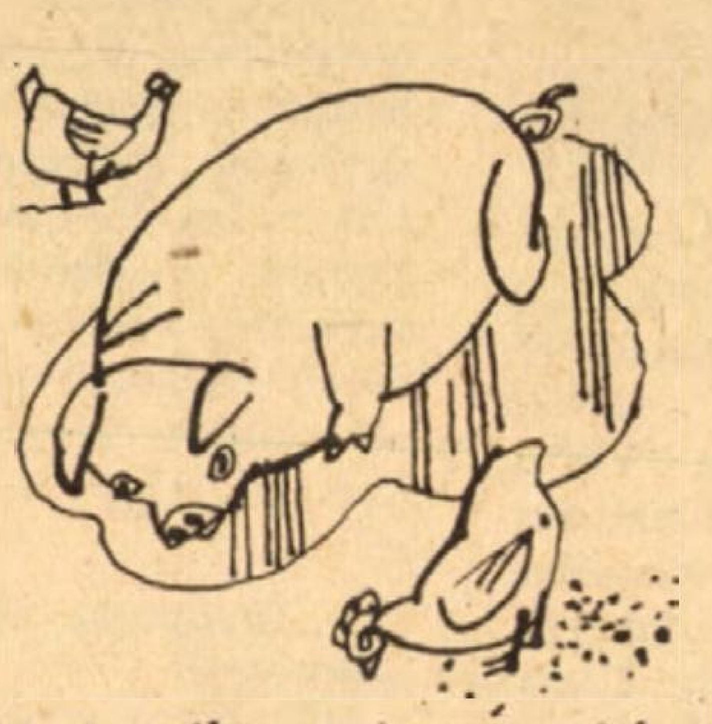

már most megrendelte a sétányokra, utakra a sárga homokot és ha minden jól megy, a harmadik negyedévben, de ha nem megy minden jól, akkor a negyedik negyedévben, vagyis a tél folyamán megkapják. Milyen szép lesz majd Siófok decemberben, ha sárga homokkal felszórják a behavazott utakat! A tanács bölcs előrelátását dicséret illeti: ilyenkor nyáron a fürdővendégek – belföldiek és külföldiek – csak tönkretennék a sárga homokkal beszórt sétányokat és nem is nagyon figyelnének arra, mi csikorog a lábuk alatt, mert a táj szépsége elvonja a figyelmüket. Délen, amikor sokkal kevesebben sétálnak a parkokban, akkor mindenkinek fel fog tűnni a sárga homok a fehér havon és nem is teszik olyan hamar tönkre.

Siófok sokat fejlődött az utóbbi években: korszerűsítették a vízművet, vízvezetéket építettek, a Sió csatornán vízemelőt – mindez több millió forintba került. De ez még nem minden. A belső utakat pillanatok alatt járhatatlanná lehet tenni. Elég egy kis eső és máris nyakig süppedhetnek az üdülők a sárba. De mint mondják, elég egy lavór víz is. Ezek az utak műemlékek: esős időben ugyanis művészet rajtuk végigmenni, s aki egyszer végigment, az még sokáig fog emlékezni reájuk. A műemlék jelleg megóvása végett a község nem is vette igénybe a Járási Tanács útgyalugépét.

Strand is van Siófokon: vízről már gondoskodtak, napsugár is lesz elegendő, csak még úszómester nincsen. S ez pedig nagy baj: úszómester nélkül nem lehet megnyitni a strandot. A szabály, az szabály. Sajnos, eddig még egyetlen facér úszómestert se találtak, aki egy idényre lejött volna Siófokra. Úszómesterben tehát szűk a keresztmetszetünk. A pesti úszómesterek nem akarnak arra a néhány hónapra leköltözni a Balatonhoz, a Balaton pedig nem akar arra a néhány hónapra felköltözni Pestre. A tanácsnak fő a feje: mit tegyen? Már egy úszósegéddel is megelégednének. Lapzártakor még nem találtak úszómestert, de a kutatások folynak. Novemberben abbahagyhatják.

Megtudtuk továbbá azt is, hogy a vasúti sínek és a part között szigorúan tilos baromfit, sertést tartani. Ne lepődjenek meg azonban az üdülők, ha mégis látnak baromfit az udvarokon vagy sertést a vízben, mert ezek csak azért vannak ott, hogy emlékeztessék az üdülőket, milyen áldatlan állapotok voltak akkor Siófo-

kon, amikor még nem jelent meg a szigorú rendelet.

Most már csak néhány hét és beköszönt a várva várt nyár, benépesül a Balaton partja. Reméljük, addig minden rendbejön.

Máskülönben széles a Balaton vize, keskeny a híd rajta. Erről azonban a siófoki tanács nem tehet.

M Gy.

Rossz favicc

A nagy feladat mindig izgat,
Ahol nehézség ezer támad,
Nagy fába vágtam fejszém ma is,
Hogy felaprítsam TÜKER-fámat.

Patakokban folyt verejtékem
A keserves és nagy munkánál,
Némelyik tuskó, nem túlzás ez,
Vastagabb volt a Normafánál.

Lendületesen láttam neki,
De kimerülten abbahagytam,
A rendelt kandallófa helyett
Csak rönkfát és izomlázt kaptam.

h. f.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Balatonfüredi napló" című bírálatukkal kapcsolatban közöljük, hogy a Kisfaludy Filmszínház építkezése a közeljövőben befejeződik.

A vízbekapcsolás munkálatainak menetét a vízvezeték különleges csőrendszere, a tárulő kiépítése, tisztító- és szűrőberendezés létesítése késleltette. Megfelelő gépesítéssel a munkálatok meggyorsultak és befejezése június első napjaira várható.

Az útátépítési munkára a Ludas Matyiban megjelent cikk nyomán a Székesfehérvári Útügyi Igazgatóság megkötötte a szerződést, amely szerint az útburkolást és a kifogásolt utak portalanítását még a főidény megkezdése előtt elvégzik. Köszönjük a Ludas Matyi segítségét.

Veszpém megyei Jár. Tan. VB.
Takács Béla elnök-h.

*

„Borsodi borsszemek" című közleményükkel kapcsolatban közöljük, hogy a herbolyai kultúrház födémszerkezetének rendbehozatala május hónapban megtörténik. A Népbolthoz vezető bekötőút kijavítását a kijelölt vállalat májusban elvégzi. A bányászok fürdési problémáinak megoldását késlelteti az a körülmény, hogy először vizet kell biztosítani, ami körülbelül 8—10 millió forintba kerül. Ennek megoldására csak az ötéves terv végén kerülhet sor.

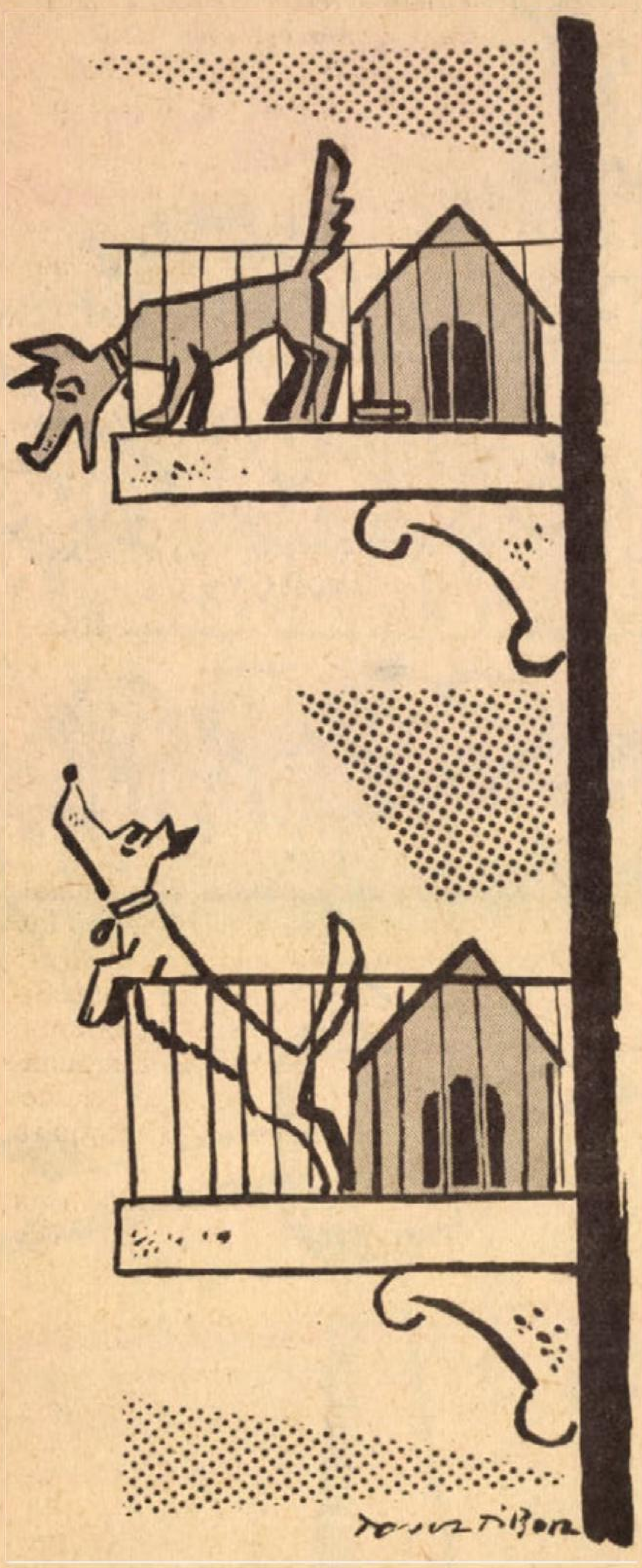
Monos János igazgató
Borsodi Szénbányászati Tröszt

A rádió újítása nyomán

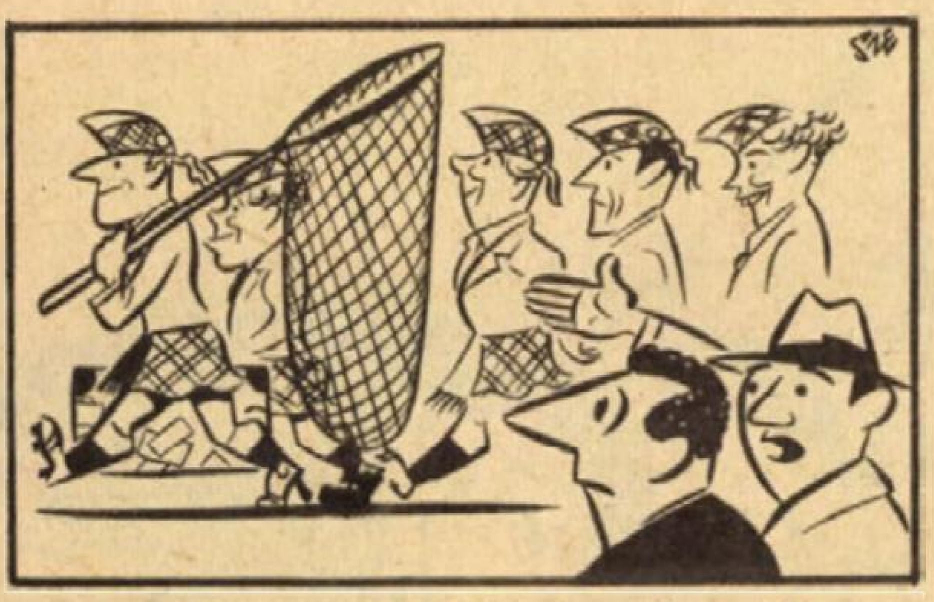
– Végállomás következik! Az állomásokat bemondta: Kovács Teréz.

Faluról jöttek

– Sohasem hittem volna, komám, hogy ilyen kicsi ez a Pest... Alig két négyzetméter!

A skót-magyaron

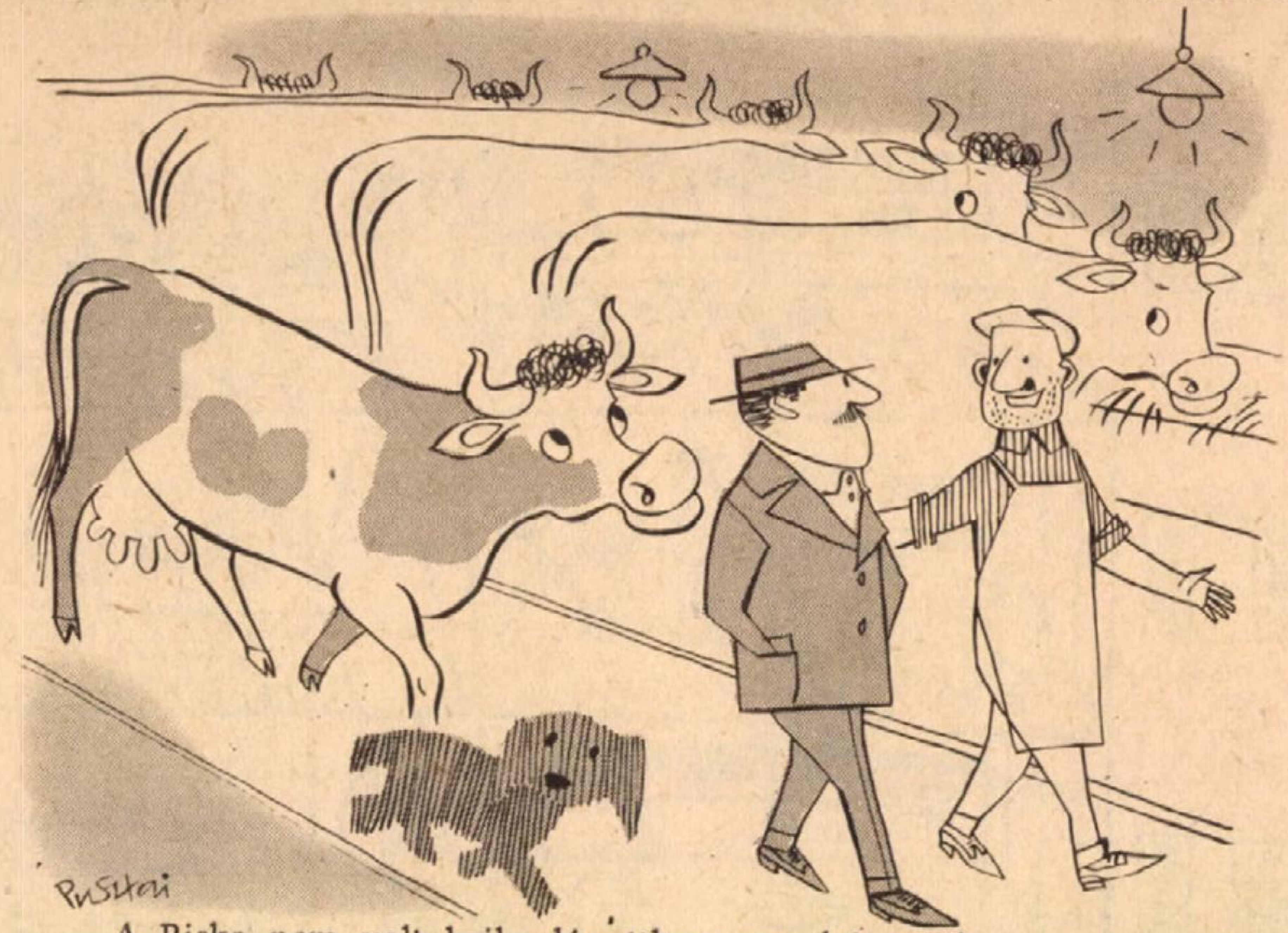
– Mi ez? Lepkét akar fogni?

– Nem! Gólveszélyes magyar csatárokat!

Tapasztalatcsere

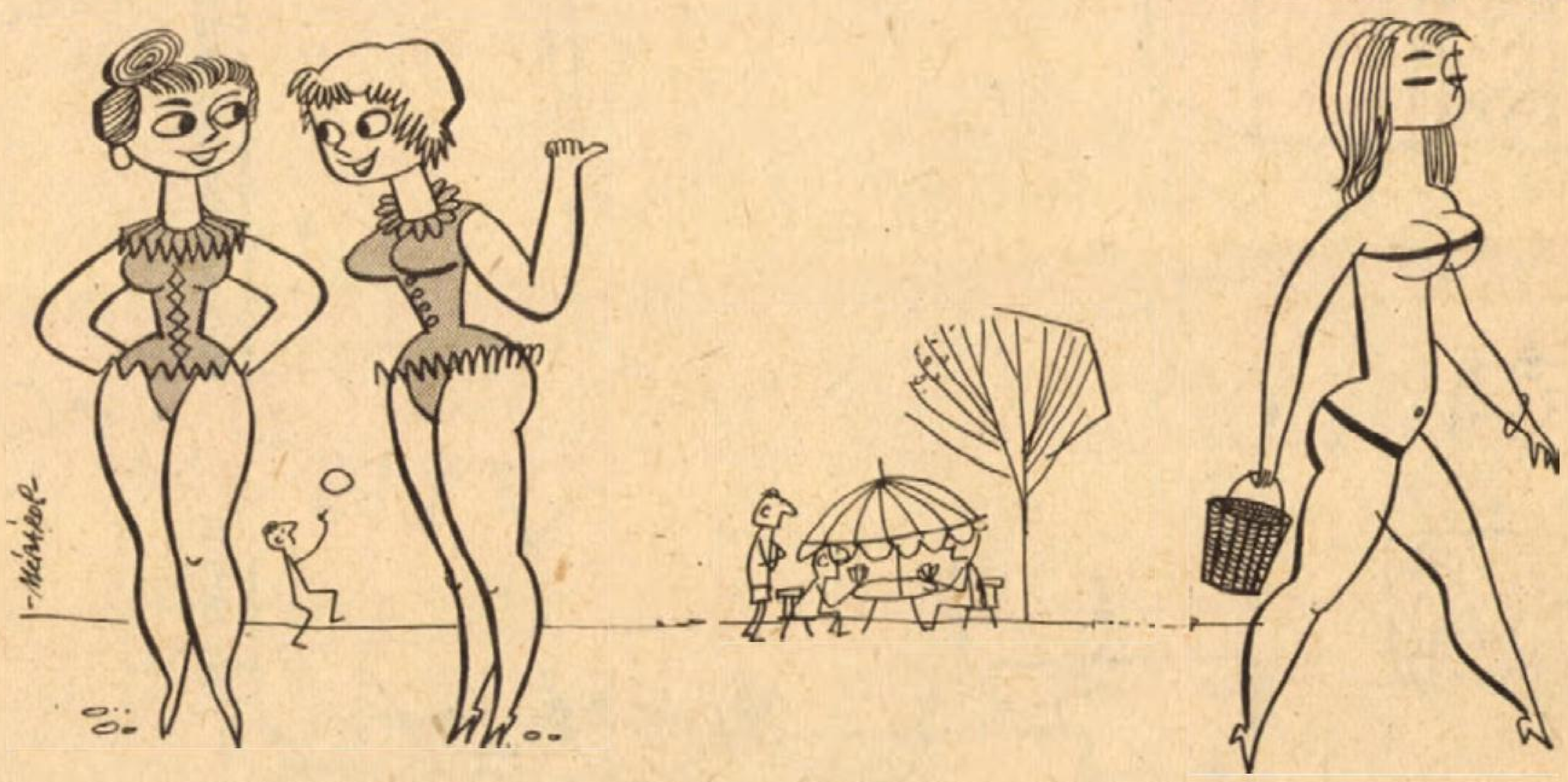
Pusztai Pál rajza

– A Riska nem volt hajlandó otthon maradni, amikor megtudta, hogy a maguk modern tehenészetébe jövök...

Csukott fürdőruha a divat

Mészáros András rajza

– Odanézz! Ez még az öreganyám divatja...

FERIKE megjavul

Megyek a gangon, előttem Ferike szalad a lépcsőház felé. Szembe velünk a nagypapája érkezik.

– Szija, nagypapa! – kiáltja a kisfiú. Én a lépcsőn oktatni kezdem Ferit:

– Nem szabad ilyen jampecosan köszönni a nagyapádnak. Mi az, hogy „szija"? Ez tiszteletlenség. Köszönj rendesen a nagypapádnak. Megígéred, Ferike?

– Meg.

Másnap már tanúja lehettem javulásának. A nagypapa ismét sétájáról érkezett és Ferike hangosan köszönt:

– Szervusz, nagyapafej!

(p.)

Fatányéros

Csodálatos fatányéros
Tornyosul az asztalon.
A tetején új saláta.
Bámulatos, szép halom.

Már előre fenem fogam:
E sok saláta alatt
Biztosan ott barnállik a
Mindenféle jó falat.

Bizony bőven van alatta:
Újabb saláta-halom,
S akadt még pár töppedt bőrke,
Hogyha keresem nagyon.

Ez a kisebb szomorúság.
A legnagyobb baj, az ám:
A fatányér sem fatányér,
Hanem csupán porcelán.

D. E.

Szür-Szabó József rajza

Korszerű falu

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2240 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.